

Sygn. akt III AUa 626/19

III AUz 176/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku – III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Grażyna Czyżak
Sędziowie:	SSA Daria Stanek (spr.) SSO del. Beata Golba – Kilian
Protokolant:	sekretarz sądowy Urszula Kowalska

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2019 r. w Gdańsku

sprawy Teatru (...) w G.

z udziałem P. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział wG. (1)

o podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne

na skutek apelacji Teatru (...) w G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 11 marca 2019 r., sygn. akt VII U 229/18

oraz na skutek zażalenia Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. (1)

na postanowienie zawarte w punkcie II wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 11 marca 2019 r. sygn. akt VII U 229/18

1) zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I i ustala, że Teatr (...)w G. nie ma obowiązku uwzględnić w podstawie wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe i zdrowotne pracownika P. K. przychodu uzyskanego z tytułu wykonania umów o dzieło zawartych z Agencją (...) S.C. w G. (1), wymienionych w zaskarżonej w sprawie decyzji z dnia 11 sierpnia 2017 r. w latach 2013 i 2014;

2) zmienia punkt II zaskarżonego wyroku i zasądza od pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. (1) na rzecz Teatru (...)w G. kwotę 675,00 (sześćset siedemdziesiąt pięć 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za pierwszą instancję;

3) zasądza od pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. (1) na rzecz Teatru (...) w G. kwotę 675,00 (sześćset siedemdziesiąt pięć 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie apelacyjne oraz kwotę 30,00 (trzydzieści 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych;

4) umarza postępowanie zażaleniowe;

5) zasądza od pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. (1) na rzecz Teatru(...) w G. kwotę 240,00 (dwieście czterdzieści 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie zażaleniowe.

SSO del. Beata Golba – Kilian SSA Grażyna Czyżak SSA Daria Stanek

Sygn. akt III AUa 626/19

UZASADNIENIE

Decyzją z 11 sierpnia 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. (1) stwierdził, że podstawa wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe i zdrowotne P. K. jako pracownika

u płatnika składek Teatr (...) w G. wynosi: za październik 2013 roku

na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe 7.190,96 zł,

na ubezpieczenie zdrowotne 6.205,80 zł; za listopad 2013 roku na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe 7.200 zł, na ubezpieczenie zdrowotne 6.212,88 zł;

za grudzień 2013 roku na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe

7.320 zł, na ubezpieczenie zdrowotne 6.316,43 zł; za luty 2014 roku na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe 7.610 zł, na ubezpieczenie zdrowotne

6.566, 66 zł; za marzec 2014 roku na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe

i wypadkowe 8.955 zł na ubezpieczenie zdrowotne 7.727,26 zł; za kwiecień 2014 roku

na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe 5.520 zł, na ubezpieczenie zdrowotne 4.763, 21 zł; za

maj 2014 roku na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe

i wypadkowe 5.840 zł, na ubezpieczenie zdrowotne 5.039,34 zł.

Odwołanie od tej decyzji złożył Teatr(...)w G., wywodząc, że do podstawy wymiaru składek z tytułu zatrudnienia P. K. w Teatrze (...)w G. nie powinny być uwzględniane dochody uzyskiwane z tytułu wykonywania umów zawieranych przez P. K. z Agencją (...) Spółką Cywilną w G. (1)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, podtrzymując dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Odwołanie od tej decyzji złożył również P. K., wywodząc, że do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w Teatrze (...) w G. nie powinny być wliczane

do wysokości wynagrodzeń uzyskiwanych z tytułu umów zawieranych z Agencją (...) Spółką Cywilną w G. (1).

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wniósł o oddalenie odwołań, podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sprawy z powyższych odwołań połączone zostały do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Postanowieniem z 21 marca 2018 r. Sąd Okręgowy zawiadomił T. B. i S. B. prowadzących Agencję (...) Spółkę Cywilną w G. (1) o toczącym się postępowaniu jako zainteresowanych. T. B. ani S. B. nie przystąpili do toczącego się postępowania.

Sąd Okręgowy w Gdańsku Wydział VII Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 11 marca 2019 r. oddalił odwołania (pkt 1) oraz odstąpił od obciążania Teatru (...) w G. kosztami zastępstwa procesowego (pkt 2), sygn. akt VII U 229/18.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny.

Agencja (...) Spółka Cywilna w G. (1) (...) prowadzi działalność w zakresie organizacji imprez artystycznych i kulturalnych. Firma ta współpracuje z Teatrem (...) w G.. W przypadku, gdy agencja chciała zrealizować spektakl wystawiany przez inny teatr na scenie Teatru (...) w G. albo też zrealizować imprezę muzyczną na scenie Teatru (...) w G. S. B. kontaktował się z działem impresariatu Teatru (...) i czynił starania co do takiej możliwości, następnie zaś agencja i teatr zawierały umowę, w ramach której dochodziło następnie do wystawienia tak zwanego spektaklu obcego na scenie Teatru (...) lub do realizacji imprezy muzycznej w Teatrze (...) w G.. Teatr udostępnił pomieszczenia i sprzęt, jak również obsługę techniczną. Przy tak zwanych spektaklach obcych lub imprezach obcych czynności wykonywali pracownicy teatru. Agencja (...) nie poszukiwała samodzielnie osób do obsługi wystawianego spektaklu czy obsługi na prowadzone imprezy.

P. K. jest zatrudniony w Teatrze (...)

w G. na podstawie umowy o pracę od 16 sierpnia 1976 r., zatrudniony jest jako kierownik sekcji oświetlenia. Do jego obowiązków należy znajomość scenariusza świateł i efektów świetlnych przygotowanej sztuki, obsługa pulpitu świateł regulowanych, współpraca z kierownikiem obsługi sceny przy organizacji prób przedstawień, wyjazdów i imprez obcych, udział w opracowywaniu scenariusza świateł i sporządzanie planu oświetlenia i efektów świetlnych, uczestniczenie w próbach technicznych świateł, uczestniczenie w próbach przedstawienia zgodnie z miesięcznym harmonogramem pracy.

30 sierpnia 2013 r. Teatr (...) w G. oraz Agencja (...) Spółka Cywilna (...)

w G. (1) podpisali umowę o współorganizacji spektakli pod tytułem "(...)" w Teatrze (...) w G. w dniu 14 października 2013 r. o godzinie 17.00 i 20.30.

W ramach tej umowy Teatr zobowiązał się do przystosowania sceny dla potrzeb spektakli oraz udostępnienia sceny, widowni, trzech garderób oraz niezbędnej obsługi technicznej

14 października 2013 r. w następujący sposób: na dużej scenie rozładunek i montaż scenografii od godziny 12.00, ustawianie świateł i próba dźwięku od godziny 13.00, próba aktorska od godziny 15.00, realizacja spektakli o godzinie 17.00, 20.30, demontaż od godziny 22.15, foyer od godziny 16.00, garderoby 3 sztuki od godziny 12.00. Z tytułu realizacji przedmiotu umowy agencja miała wypłacić teatrowi sumę 18.000 złotych. W umowie wskazano, że wszelkie koszty obsługi technicznej służb zabezpieczenia budynku i obsługi widowni oraz foyer przy przygotowaniu i realizacji przedmiotu umowy w dniu

14 października 2013 r. ponosi agencja na podstawie oddzielnych umów z osobami zaangażowanymi w celu przygotowania i wykonania spektakli.

30 sierpnia 2013 r. Teatr (...) w G. oraz Agencja (...) Spółka Cywilna w G. (1) (...) zawarli umowę, której przedmiotem była współorganizacja Koncertu (...)

w wykonaniu (...) w Teatrze (...) w G. w dniu 21 października 2013 r. o godzinie 19.00. W ramach tej umowy teatr zobowiązał się do przystosowania dużej sceny dla potrzeb spektakli. Teatr zobowiązał się do przygotowania dużej sceny, sześciu garderób oraz niezbędnej obsługi technicznej w następujący sposób: dużą scenę od godziny 15.00 na przygotowanie sceny i sprzętu, ustawienie świateł od godziny 16.00, ustawienie dźwięku od godziny 15.30, o godzinie 16.00 na próbę zespołu (...), o godzinie 19.00 realizacja koncertu, demontaż od godziny 21.00, foyer od godziny 18.00 udostępnione dla widzów. Z tytułu realizacji przedmiotu umowy agencja wypłacić miała teatrowi sumę 18.000 złotych. W umowie wskazano, że wszelkie koszty obsługi dodatkowej

przy przygotowaniu oraz realizacji spektakli ponosi agencja na podstawie oddzielnych umów cywilno-prawnych z osobami doangażowanymi w celu przygotowania i wykonania spektakli.

23 września 2013 r. Teatr (...) w G. i Agencja (...) Spółka Cywilna w G. (1) (...) podpisali umowę, której przedmiotem była współorganizacja spektakli Teatru (...) z W. pod tytułem "(...)" w Teatrze (...) w G. w dniu 4 listopada 2013 r. o godzinie 17.30 i 20.15. W ramach umowy Teatr zobowiązał się

do przystosowania sceny dla potrzeb spektakli oraz do udostępnienia sceny i widowni, pięciu garderób oraz niezbędnej obsługi technicznej w dniu 4 listopada 2013 r. w następujący sposób: na dużej scenie rozładunek i montaż scenografii od godziny 9.00, ustawianie świateł od godziny 11.00, ustawianie dźwięku od godziny 12.00, próba aktorska od godziny 15.30, realizacja spektakli o godzinie 17.30 i 20.15, demontaż od godziny 22.15 dwie godziny, foyer od godziny 16.30, garderoby sztuk 5 od godziny 12.00. Z tytułu realizacji przedmiotu umowy Agencja miała wypłacić Teatrowi 22.000 złotych. W umowie wskazano, że wszelkie koszty obsługi technicznej służb zabezpieczenia budynku i obsługi widowni oraz foyer

przy przygotowaniu i realizacji przedmiotu umowy w dniu 4 listopada 2013 r. ponosi agencja na podstawie oddzielnych umów z osobami doangażowanymi w celu przygotowania i wykonania spektaklu.

23 września 2013 r. Teatr (...) w G. oraz Agencja (...) Spółka Cywilna w G. (1) (...) podpisali umowę, której przedmiotem była współorganizacja spektakli Teatru (...) z W. pod tytułem "(...)" w Teatrze (...)

w G. w dniu 18 listopada 2013 r. o godzinie 17.30 i 20.15. W ramach umowy Teatr zobowiązał się do przystosowania sceny dla potrzeb spektakli. Teatr zobowiązał się

do udostępnienia sceny i widowni, pięciu garderób oraz niezbędnej obsługi technicznej w dniu 18 listopada 2013 r. w następujący sposób: na dużej scenie rozładunek i montaż scenografii od godziny 9.00, ustawianie świateł od godziny 11.00, ustawianie i próba dźwięku od godziny 12.00, próba aktorska od godziny 15.30, realizacja spektakli o godzinie 17.30

i 20.15, demontaż od godziny 22.00, garderoby 5 sztuk od godziny 9.00, foyer od godziny 16.30. Z tytułu realizacji umowy agencja miała zapłacić teatrowi 22.000 złotych. W treści umowy wskazano, że wszelkie koszty obsługi technicznej, służb zabezpieczenia budynku

i obsługi widowni oraz foyer przy przygotowaniu i realizacji przedmiotu umowy w dniu 18 listopada 2013 r. ponosi agencja na podstawie oddzielnych umów z osobami doangażowanymi w celu przygotowania i wykonania spektakli.

4 listopada 2013 r. Teatr (...) w G. oraz Agencja (...) Spółka Cywilna w G. (1) (...) zawarli umowę o współorganizacji spektakli Teatru (...) pod tytułem "(...)" w Teatrze (...) w G. w dniu 10 grudnia 2013 r. o godzinie 19.00.

W ramach umowy teatr zobowiązał się do przystosowania dużej sceny dla potrzeb spektakli. Teatr miał przygotować dużą scenę, 4 garderoby oraz niezbędną obsługę techniczną

w następujący sposób: w dniu 10 grudnia 2013 roku dużą scenę od godziny 11.00 na przygotowanie sceny i montaż scenografii, ustawienie świateł i dźwięku od godziny 13.00, o godzinie 17.00 na próbę, o godzinie 19.00 realizacja spektaklu, demontaż od godziny 21, foyer od godziny 18.00 udostępnione dla widzów, garderoby 5 sztuk od godziny 11.00.

Z tytułu realizacji przedmiotu umowy agencja miała wypłacić teatrowi kwotę 18.000 złotych brutto. W umowie wskazano, że kwota ta zostanie wypłacona przelewem na rachunek bankowy.

2 grudnia 2013 roku Teatr (...) w G. oraz Agencja (...) Spółka Cywilna w G. (1) (...) zawarli umowę o współorganizacji spektakli Teatru (...) z W.

pod tytułem "(...)" w Teatrze (...) w G. w dniu 10 lutego 2014 r.

o godzinie 17.30 i 20.15. W ramach umowy teatr zobowiązał się do przystosowania sceny dla potrzeb spektakli, a także do udostępnienia sceny, widowni, pięciu garderób oraz niezbędnej obsługi technicznej w dniu 10 lutego 2014 r. w następujący sposób: na dużej scenie rozładunek i montaż scenografii od godziny 9.00, ustawianie świateł od godziny 11.00, ustawianie dźwięku od godziny 12.00, próbę aktorską od godziny 15.30, realizacja spektakli

o godzinie 17.30 i 20.15, demontaż od godziny 22.15 dwie godziny, foyer od godziny 16.30, garderoby sztuk 5 od godziny 12.00. Z tytułu realizacji przedmiotu umowy agencja miała zapłacić teatrowi 18.000 złotych. W umowie wskazano, że wszelkie koszty obsługi technicznej, służb zabezpieczenia budynku i obsługi widowni oraz foyer przy przygotowaniu i realizacji przedmiotu umowy w dniu 10 lutego 2014 r. ponosi agencja na podstawie oddzielnych umów z osobami doangażowanymi w celu przygotowania i wykonania spektakli.

2 grudnia 2013 r. Teatr (...) w G. oraz Agencja (...) Spółka Cywilna w G. (1) (...)zawarli umowę o współpracy przy wystawieniu spektakli pod tytułem "(...)" na dużej scenie Teatru (...)w G. w dniu 17 lutego 2014 r. o godzinie 17.30 i 20.15. W ramach umowy Teatr zobowiązał się do przystosowania dużej sceny dla potrzeb spektakli oraz do udostępnienia sceny i widowni, pięciu garderób i niezbędnej obsługi technicznej w dniu 17 lutego 2014 r. w następujący sposób: na dużej scenie rozładunek i montaż scenografii od godziny 9.00, ustawianie świateł i dźwięku od godziny 11.00, próba aktorska od godziny 15.00, realizacja spektakli o godzinie 17.30 i 20.15, demontaż od godziny 22.00, foyer od godziny 16.00. Z tytułu realizacji przedmiotu umowy agencja miała wypłacić teatrowi 22.000 złotych. W umowie wskazano, że wszelkie koszty obsługi technicznej, służb zabezpieczenia budynku i obsługi widowni oraz foyer przy przygotowaniu i realizacji przedmiotu umowy w dniu 17 lutego 2014 r. ponosi Agencja na podstawie oddzielnych umów z osobami doangażowanymi w celu przygotowania i wykonania spektakli.

2 grudnia 2013 r. Teatr (...) w G. oraz Agencja (...) Spółka cywilna (...) w G. (1)zawarli umowę o współorganizacji spektakli Teatru(...)pod tytułem „(...)” w Teatrze (...)w G. w dniu 3 marca 2014 r. o godzinie 19.00. W ramach umowy teatr zobowiązany był do przystosowania dużej sceny dla potrzeb spektakli oraz przygotowania dużej sceny, 4 garderób oraz niezbędnej obsługi technicznej w następujący sposób. W dniu 3 marca 2014 roku dużą scenę od godziny 11.00 na przygotowanie sceny i montaż scenografii, ustawianie świateł i dźwięku od godziny 13.00, o godzinie 17.00 na próbę, o godzinie 19.00 realizacja spektaklu, demontaż od godziny 21.00, foyer od godziny 18.00 udostępnione dla widzów, garderoby 5 sztuk od godziny 11.00. Z tytułu realizacji przedmiotu umowy agencja miała zapłacić teatrowi 18.000 złotych.

14 stycznia 2014 r. Teatr (...)w G. oraz Agencja (...) Spółka cywilna w G. (1)(...) zawarli umowę, której przedmiotem była współpraca przy wystawieniu spektakli Teatru (...)z W. pod tytułem „(...)” na dużej scenie Teatru (...)w G. w dniu 14 kwietnia 2014 roku o godzinie 17:00 i 20:30. W ramach umowy teatr zobowiązał się do przystosowania dużej sceny dla potrzeb spektaklu. Teatr zobowiązał się do udostępnienia sceny i widowni, 5 garderób oraz niezbędnej obsługi technicznej w dniu 14 kwietnia 2014 r. w następujący sposób: na dużej scenie rozładunek i montaż scenografii od godziny 5.00, ustawianie świateł i dźwięku od godziny 11.00, próba aktorska od godziny 15.00, realizacja spektaklu o godzinie 17.00 i 20.30, demontaż od godziny 23.00, foyer od godziny 16.00. W umowie wskazano, że agencja ma zapłacić teatrowi 22.000 złotych z tytułu realizacji przedmiotu umowy. W umowie wskazano także, że wszelkie koszty obsługi technicznej, służby zabezpieczenia budynku oraz obsługi widowni i foyer przy przygotowaniu i realizacji przedmiotu umowy w dniu 14 kwietnia 2014 r. ponosi agencja na podstawie oddzielnych umów z osobami doangażowanymi w celu przygotowania i wykonania spektakli.

18 lutego 2014 roku Teatr (...) w G. oraz Agencja (...) Spółka cywilna w G. (1) (...) zawarli umowę o współorganizacji spektakli pod tytułem „(...)” w Teatrze (...)w G. w dniu 12 maja 2014 r. o godzinie 17.00 i 20.15. W ramach umowy teatr zobowiązał się do przystosowania sceny dla potrzeb spektakli oraz do udostępnienia sceny i widowni, 3 garderób oraz niezbędnej obsługi technicznej w dniu 24 lutego 2014 r. w następujący sposób: na dużej scenie rozładunek i montaż scenografii od godziny 12.00, ustawianie świateł i próba dźwięku od godziny 13.00, próba aktorska od godziny 15.00, realizacja spektakli o godzinie 17.00 i 20.15, demontaż

od godziny 22.00, foyer od godziny 16.00, garderoby sztuki 4 od godziny 12.00. Z tytułu realizacji przedmiotu umowy agencja miała wypłacić tetrowi 18.000 złotych. W umowie wskazano, że wszelkie koszty obsługi technicznej, służb zabezpieczenia budynku oraz obsługi widowni i foyer przy przygotowaniu i realizacji przedmiotu umowy w dniu 12 maja 2014 r. ponosi agencja na podstawie oddzielnych umów z osobami doangażowanymi w celu przygotowania i wykonania spektakli.

14 października 2013 r. Agencja (...) Spółka cywilna

w G. (1)(...) oraz P. K. podpisali umowę

o dzieło. Przedmiotem umowy była realizacja oświetlenia spektakli „(...)” wystawianych na dużej scenie Teatru (...)w dniu 14 października 2013 r. Wynagrodzenie określono na 450 złotych.

21 października 2013 r. Agencja (...) Spółka cywilna

w G. (1) (...) oraz P. K. podpisali umowę o dzieło. Przedmiotem umowy była realizacja oświetlenia koncertów(...)w wykonaniu (...) wystawionego na dużej scenie Teatru (...) w G. w dniu

21 października 2013 r. Wynagrodzenie określono na 390 złotych.

4 listopada 2013 r. Agencja (...) Spółka cywilna w G. (1) (...) oraz P. K. podpisali umowę o dzieło. Przedmiotem umowy o dzieło była realizacja oświetlenia spektakli pod tytułem (...) wystawianych na dużej scenie Teatru (...) w G. w dniu 4 listopada 2013 r. Wynagrodzenie określono na 500 złotych.

18 listopada 2013 r. Agencja (...) Spółka cywilna

w G. (1) (...) oraz P. K. podpisali umowę

o dzieło. Przedmiotem umowy o dzieło była realizacja oświetlenia spektakli pod tytułem „(...)” wystawianych na dużej scenie Teatru (...) w G. w dniu 18 listopada 2013 roku. Wynagrodzenie określono na 500 złotych.

10 grudnia 2013 r. Agencja (...) Spółka cywilna

w G. (1) (...)oraz P. K. podpisali umowę o dzieło. Przedmiotem umowy o dzieło była realizacja oświetlenia spektakli pod tytułem „(...)”

(...)” wystawianych na scenie Teatru (...) w G. w dniu 10 grudnia 2013 r. Wynagrodzenie określono na 455 złotych.

10 lutego 2014 r. Agencja (...) Spółka cywilna w G. (1) (...) oraz P. K. podpisali umowę o dzieło. Przedmiotem umowy o dzieło była realizacja oświetlenia spektakli pod tytułem (...) wystawianych na dużej scenie Teatru (...)w G. 10 lutego 2014 r. Wynagrodzenie określono na 500 złotych.

17 lutego 2014 r. Agencja (...) Spółka cywilna (...) i P. K. podpisali umowę o dzieło. Przedmiotem umowy była realizacja oświetlenia spektakli „(...)” wystawianych na scenie Teatru(...)w G. w dniu 17 lutego 2014 r. Wynagrodzenie określono na 450 złotych.

3 marca 2014 r. Agencja (...) Spółka cywilna w G. (1) (...) oraz P. K. podpisali umowę o dzieło. Przedmiotem umowy była realizacja oświetlenia spektakli „(...)” wystawianych na scenie Teatru (...)w G. w dniu 3 marca 2014 r. Wynagrodzenie określono na 500 złotych.

14 kwietnia 2014 r. Agencja (...) Spółka cywilna

w G. (1) (...) i P. K. podpisali umowę o dzieło. Przedmiotem umowy była realizacja oświetlenia spektakli pod tytułem „(...)” wystawianych na dużej scenie Teatru (...) w G. w dniu 14 kwietnia 2014 r. Wysokość wynagrodzenie określono na 660 złotych.

12 maja 2014 r. P. K. i Agencja (...) Spółka cywilna w G. (1) podpisali umowę o dzieło. W umowie wskazano, że jej przedmiotem jest realizacja oświetlenia spektakli pod tytułem (...) wystawianych na scenie Teatru (...) w G. w dniu 12 maja 2014 ro. Termin wykonania dzieła został określony na 12 maja 2014 roku. Wysokość wynagrodzenie ustalono na 450 złotych.

P. K. o wystawianiu spektaklu obcego w teatrze dowiadywał się od kierownika technicznego. Pracownicy działu oświetlenia po kolei wykonywali czynności przy obsłudze kolejnych spektakli obcych. P. K. otrzymywał informacje od pracownika teatru przyjeżdżającego ze spektaklem obcym co do szczegółów oświetlenia spektaklu, a następnie ustawiał światła do spektaklu, programując cały proces oraz obsługiwał spektakl w zakresie oświetlenia wraz z innymi pracownikami działu oświetlenia teatru. Po zakończeniu spektaklu obcego następował demontaż. Wynagrodzenie z umów podpisanych z agencją wypłacane było zwykle gotówką po wykonaniu czynności przez Ż. W..

Sąd I instancji wskazał, że okoliczności faktyczne w sprawie ustalił w oparciu

o dokumenty zgromadzone w toku postępowania, zeznania świadków S. B., T. B., Ż. W., B. G.

- w zakresie uznanym za wiarygodne, a także na podstawie zeznań stron, to jest P. K.. Zeznaniami świadka B. G. Sąd przyznał walor wiarygodności w części. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka, co do wystawienia w Teatrze (...) w G.

tak zwanych produkcji obcych, a także współpracy z Agencją (...) Spółką cywilną

w G. (1) uznając, że w tym zakresie zeznania świadka są zbieżne z całością pozostałego materiału dowodowego i mają charakter niekwestionowany. Sąd uznał także za wiarygodne zeznania świadka odnoszące się do tego, że przy wystawianiu spektakli czy produkcji obcych czynności wykonywali pracownicy teatru. Ta okoliczność nie jest kwestionowana w realiach niniejszej sprawy. Sąd dał również wiarę zeznaniom świadka, że wyłączona była możliwość pracy przy spektaklach obcych osób, które nie byłyby pracownikami teatru. W odniesieniu

do tej okoliczności świadek wskazał, że nie udostępniłby kosztownego i profesjonalnego sprzętu znajdującego się w teatrze, na przykład w zakresie oświetlenia, osobom niebędącym pracownikami teatru z uwagi na to, że to pracownicy teatru posiadali odpowiednie kwalifikacje, doświadczenie i umiejętności w zakresie obsługi tegoż sprzętu. W tej części również zeznania świadka co do tego, że wykonywanie pracy przez pracowników

przy wystawianiu spektakli obcych skutkowałoby przekroczeniem norm czasu pracy, Sąd ocenił jako logiczne i przekonywujące. Sąd odmówił natomiast wiarygodności zeznaniom świadka, co do przyczyn podpisywania z Agencją (...) umów o współorganizacji spektakli, a nie na przykład umów najmu. W tym zakresie świadek podał, że z uwagi na sposób rozliczania i sposób określania na przykład dofinansowań nie byłoby możliwe zawieranie umów najmu, jednakże Sąd wskazał, że z urzędu jest mu wiadomo, a kopia takiej umowy znajduje się w aktach ubezpieczeniowych dołączonych do sprawy o sygnaturze VII U 274/18, że w dniu 30 czerwca 2014 roku Teatr (...) i Agencja (...) podpisały umowę najmu na dzień 26 lipca 2014 roku. Nadto, zeznania co do tego, że zadaniem teatru byłoby wyłącznie udostępnienie miejsca i sprzętów przeczą, w ocenie Sądu, także zeznania świadka, że nie byłoby możliwe obsługiwanie sprzętów teatru przez osoby w teatrze niezatrudnione,

o czym była mowa wcześniej. Stąd też w tym zakresie zeznania świadka nie mogły zostać ocenione przez Sąd jako wiarygodne i mające moc dowodową. Zeznaniami P. K.,

a więc innej osoby, której praw i obowiązków dotyczy zaskarżona decyzja, czyli strony, Sąd dał wiarę, uznając je za jasne, szczegółowe, wewnętrznie niesprzeczne, w części znajdują one odzwierciedlenie w dokumentach zebranych w toku postępowania, a w części pozostają zbieżne z zeznaniami świadków. W tych warunkach Sąd nie dopatrył się podstaw

do podważania wiarygodności i mocy dowodowej zeznań stron. Zgromadzone w toku postępowania dokumenty Sąd uznał za wiarygodne, gdyż ich treść i autentyczność nie budziły wątpliwości.

Przechodząc do rozważań merytorycznych Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności wskazał, że przedmiotem decyzji organu rentowego była wysokość składek ubezpieczeniowych w odniesieniu do P. K. z tytułu zatrudnienia w Teatrze (...) w poszczególnych miesiącach wskazanych w decyzji. Organ rentowy, uzasadniając swoje stanowisko, wskazał na zastosowanie art. 8 ust. 2a ustawy

z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy systemowej za pracownika uważa się osobę pozostającą w stosunku pracy z zastrzeżeniem ust. 2 i 2a, natomiast w myśl artykułu 8 ust. 2a ustawy systemowej za pracownika

w rozumieniu ustawy uważa się także osobę wykonującą pracę na podstawie umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie

z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia albo umowy o dzieło, jeżeli umowę taką zawarła z pracodawcą, z którym pozostaje w stosunku pracy lub jeżeli w ramach takiej umowy wykonuje prace na rzecz pracodawcy z którym pozostaje w stosunku pracy.

Sąd I instancji wyjaśnił, że dla uznania, iż występują okoliczności uzasadniające zastosowanie normy art. 8 ust. 2a ustawy systemowej konieczne jest wystąpienie trzech podmiotów czyli pracodawcy, osoby trzeciej i pracownika. Hipoteza normy art. 8 ust. 2

in fine ustawy systemowej obejmuje sytuację w której pracodawca zatrudniający danego pracownika zawiera umowę z osobą trzecią, zaś osoba trzecia w wykonaniu umowy

z pracodawcą zleca pracownikowi do wykonania czynności, które w istocie wykonywane są na rzecz pracodawcy. Pracodawca proponuje zapłatę na rzecz osoby trzeciej, którą to następnie wypłaca wynagrodzenie pracownikowi. W istocie więc pracownik pracuje na rzecz pracodawcy, tylko od niego otrzymuje wynagrodzenie, z tym jednakże wskazaniem,

że występuje w tym układzie również osoba trzecia, która stanowi niejako element pośredni. Praca wykonywana na rzecz pracodawcy to jest praca której rzeczywistym beneficjentem jest pracodawca niezależnie od formalnej więzi pracownika łączącej pracownika z osobą trzecią. Oznacza to, że bez względu na rodzaj wykonywanych czynności przez pracownika wynikających z umowy zawartej z osobą trzecią oraz niezależnie od tożsamości rodzaju działalności prowadzonej przez pracodawcę i osobę trzecią wystarczającą przesłanką zastosowania art. 8 ust. 2a ustawy systemowej jest korzystanie przez pracodawcę

z wymiernych rezultatów pracy swojego pracownika wynagradzanego przez osobę trzecią

ze środków pozyskanych od pracodawcy na podstawie umowy łączącej pracodawcę z osobą trzecią. Z punktu widzenia przepływów finansowych to pracodawca przekazuje osobie trzeciej środki na sfinansowanie określonego zadania stanowiącego przedmiot swojej własnej działalności, a osoba trzecia wywiązując się z przyjętego zobowiązania zatrudnia pracowników pracodawcy. Wszystko to zaś ma na celu obniżenie kosztów zatrudnienia

przez zastąpienie oskładkowanego wynagrodzenia za pracę nieoskładkowanym wynagrodzeniem za wykonanie dzieła lub za wykonanie usług (tak np. Sąd Najwyższy

w wyroku z 7 lutego 2017 roku, II UK 693/15).

W ocenie Sądu I instancji w przedmiotowej sprawie nie wystąpiły okoliczności wskazane powyżej, które stanowić mogłyby podstawę do zastosowania art. 8 ust. 2a in fine ustawy systemowej. Wprawdzie w przedmiotowej sprawie występują trzy podmioty, to jest pracodawca, a więc Teatr (...)w G., pracownik, a więc P. K. oraz osoba trzecia, a więc Agencja (...) Spółka Cywilna wG. (1), jednakże nie realizują się pozostałe elementy objęte hipotezą normy art. 8 ust. 2a in fine ustawy systemowej.

Dla zastosowania art. 8 ust. 2a ustawy systemowej w takiej konfiguracji podmiotowej konieczne byłoby stwierdzenie, że Teatr (...) i Agencja (...)Spółka Cywilna

w G. (1)zawarły umowę lub umowy, na podstawie których to teatr zleciłby do wykonania czynności agencji, która to następnie do ich wykonania zatrudniłaby, na przykład

na podstawie umowy o dzieło, pracownika Teatru(...). To Teatr (...) powinien wypłacić należność na rzecz agencji z tytułu wykonywania umowy zawartej z agencją,

z których to środków następnie agencja wypłaciłaby wynagrodzenie pracownikowi teatru

za wykonanie czynności na podstawie zawartej z nim umowy, przy czym czynności te

w istocie byłyby wykonane na rzecz teatru, to jest pracodawcy. Taka jednak sytuacja, zdaniem Sądu Okręgowego, nie zachodzi w sprawie niniejszej. W tej bowiem sprawie to agencja przekazała Teatrowi (...) wynagrodzenie z tytułu wykonania zawartych umów o współpracę. Odrębnie zaś agencja wypłaciła wynagrodzenie P. K..

Dla zastosowania normy art. 8 ust. 2a ustawy z punktu widzenia przepływów finansowych to osoba trzecia otrzymuje środki od pracodawcy, z których następnie wypłaca wynagrodzenie pracownikowi pracodawcy. Jest więc niejako podmiotem czy elementem pośrednim. Natomiast w przedmiotowej sprawie takie przepływy finansowe nie występują.

Jak wskazano, to agencja wypłaciła wynagrodzenie Teatrowi (...)w G. oraz odrębnie P. K.. Stąd też, w ocenie Sądu I instancji, brak jest podstaw do zastosowania w sprawie niniejszej dyspozycji art. 8 ust. 2a ustawy systemowej in fine, a w konsekwencji nie ma również podstaw do zastosowania art. 18 ust. 2a ustawy systemowej

Kontynuując rozważania Sąd Okręgowy zauważył, że powyższe rozważania nie dają podstaw do stwierdzenia, że decyzja organu rentowego jest nieprawidłowa co do sposobu ustalenia wysokości składek ubezpieczeniowych P. K. we wskazanych okresach.

Dla oceny zgodności z prawem i poprawności decyzji organu rentowego należało rozważyć szczegółowe okoliczności sprawy.

Sąd I instancji wskazał, że Agencja (...) Spółka Cywilna i Teatr (...)

w G. zawarły umowy - w przypadku odnoszącym się do P. K. było to 10 umów

- o współrealizację spektakli teatralnych czy też w jednym przypadku koncertu (...) zespołu (...). W każdej z tych umów przedmiotem umowy pomiędzy agencją a teatrem była współorganizacja spektaklu czy współorganizacja koncertu. W ramach tych umów teatr miał nie tylko udostępnić scenę, widownię, foyer czy garderoby, ale także miał zapewnić niezbędną obsługę techniczną spektaklu. Taki zapis wskazany został wprost w treści umów. Zatem do obowiązku teatru w ramach tych umów należało zapewnienie obsługi technicznej spektakli, co obejmuje także realizację oświetlenia. Przedmiot umowy, to jest współorganizacja spektakli, koreluje z wyznaczeniem obowiązków teatru nie tylko w zakresie udostępnienia pomieszczeń i sprzętu, ale także w zakresie obsługi technicznej spektaklu. Teatr zobowiązał się do udostępnienia sceny, widowni, a także niezbędnej obsługi technicznej, między innymi poprzez ustawianie świateł i realizację spektakli. Takie postanowienia umowy korelują z faktem, że w zakresie zapewnienia osób

do wykonania czynności przy obsłudze tak zwanych imprez obcych Agencja (...) Spółka Cywilna w G. (1) nie miała swobody i nie wykonywała w istocie czynności w tym zakresie. Z zeznań świadka S. B. wynika, że spółka cywilna nie wskazywała osób do obsługi spektakli, jak również nie ustalała wysokości wynagrodzeń. S. B. przyznał wprost, że agencja nie mogła obsługiwać spektakli swoimi ludźmi, bowiem nikt nie udostępniłby w takim przypadku urządzeń technicznych. Znajduje to pełne odzwierciedlenie w treści zeznań świadka B. G.. S. B. przyznał także, że agencja nie ustalała wysokości wynagrodzeń dla pracowników wykonujących czynności, narzucał je teatr. Okoliczność zaś, że to w istocie teatr i jego pracownicy wskazywali stawki wynagrodzeń w umowach z agencją potwierdziła w swoich zeznaniach Ż. W.. Wprawdzie w umowach między agencją

i teatrem wskazywano, że obsługę techniczną spektaklu sfinansuje agencja na podstawie umów z osobami doangażowanymi, jednakże to postanowienie umowne należy oceniać

w kontekście całokształtu okoliczności sprawy. Teatr zobowiązywał się do zapewnienia obsługi technicznej spektakli i wykonywali ją pracownicy teatru. W tym zakresie agencja nie miała swobody i nie mogła wpływać zarówno na dobór pracowników, jak i na wysokość ich wynagrodzenia. Jasnym było, że czynności przy obsłudze spektaklu wykonane zostaną

przez pracowników teatru, zatem osoby będące pracownikami teatru, a pracujące

przy wystawieniu spektaklu obcego w istocie wykonywały czynności wchodzące w zakres zobowiązania teatru wynikającego z umów z agencją o współorganizację spektakli. Czynności obsługi technicznej między innymi w zakresie oświetlenia, które wykonywane były przez pracowników teatru stanowiły bowiem przedmiot umowy pomiędzy teatrem

i agencją, a do ich wykonania zobowiązany był teatr. W istocie zatem czynności z zakresu obsługi technicznej spektakli stanowiły wykonanie przez teatr umowy o współorganizację spektaklu. Zdaniem Sadu Okręgowego czynności te wykonywane więc były w istocie

na rzecz teatru, który zobowiązał się do ich wykonania na rzecz podmiotu trzeciego, to jest Agencji (...). Pracownicy, wykonując czynności obsługi technicznej przy spektaklu obcym, pracowali w istocie na rzecz teatru, czyli swojego pracodawcy. Sąd Okręgowy podkreślił ponownie, że to teatr zapewniał obsługę techniczną spektaklu, a był to jego obowiązek wynikający z umowy z Agencją (...). Sąd wskazał także, że w umowach

o współorganizację spektakli zawarte było postanowienie, że teatr nie ponosi odpowiedzialności za wypadki osób nie będących pracownikami teatru, które zaistnieją

nie z winy teatru w czasie realizacji umowy. A contrario wywieść należy, jak wskazał Sąd

I instancji, że teatr ponosi odpowiedzialność za wypadki osób będących pracownikami teatru. Postanowienie to wskazuje zatem, że zapewniona została ochrona wypadkowa w odniesieniu do pracowników teatru, co także świadczy o tym, że w istocie wykonywali oni czynności

na rzecz pracodawcy. Dokonując więc wykładni postanowień umownych, kierując się w tej materii dyrektywami wynikającymi z art. 65 § 2 Kodeksu cywilnego, a więc rozważając zamiar stron i cel umowy, Sąd Okręgowy stwierdził, że pracownik wykonywał pracę na rzecz pracodawcy, a nie na rzecz osoby trzeciej. Bez znaczenia jest przy tym zapis umowny,

że to agencja ponosi koszty wynagrodzenia takiego pracownika na podstawie odrębnej umowy. Koszty wynagrodzenia pracownika w każdym przypadku ponosiłaby agencja, bowiem taka jest ekonomiczna logika i takie są zasady prowadzenia działalności. Oczywiście jest bowiem, że w przypadku współorganizacji spektaklu teatr winien otrzymać wynagrodzenie za wykonanie swojej części zobowiązań, to jest zarówno za udostępnienie pomieszczeń, sprzętu jak i za zapewnienie obsługi technicznej. Wynagrodzenie obsługi technicznej powinno pochodzić ze środków Agencji (...), natomiast zastrzeżenie,

że wypłata nastąpi na podstawie odrębnych umów pracowników z agencją zmierzać miała zdaniem Sądu Okręgowego jedynie do obejścia przepisów o czasie pracy. W ocenie Sądu

z dowodów w sprawie wynika także, że przyczyną zawierania umów przez pracowników

i Agencję (...), a obejmujących wykonywanie przez pracowników zobowiązań teatru wynikających z umowy o współorganizację spektaklu była chęć uniknięcia przekroczeń norm czasu pracy. Wynika to zarówno wprost z zeznań świadka B. G., oświadczeń Ż. W. w toku postępowania przed organem rentowym,

jak i z zeznań P. K.. B. G. wskazał wprost, że zarządzający teatrem ma jeden cel nadrzędny, to jest czas pracy pracowników oraz, że teatr ma ogromny problem

z czasem pracy i nie może zlecić dodatkowych zadań pracownikom. P. K. z kolei podał, że czynności przy obsłudze spektakli obcych nie były uwzględnione w czasie pracy pracownika dla teatru, gdyż klóciłoby się to z kodeksem pracy, albowiem następowałyby przekroczenia norm czasu pracy tygodniowych, a niekiedy także dobowych. W istocie więc podpisywanie umów pomiędzy agencją, a pracownikiem teatru na wykonanie czynności

przy obsłudze spektaklu obcego służyło obejściu czy niewykonywaniu przepisów o czasie pracy pracowników. Pracownik świadczył w rzeczywistości pracę na rzecz teatru. Dodatkowo jedynie Sąd Okręgowy zauważył, że praca ta była wykonywana w miejscu wskazanym

w umowie o pracę, obejmowała te same czynności, które pracownik wykonywał na podstawie umowy o pracę. Wszystkie te okoliczności wskazują na to, że w istocie pracownik pracował na rzecz swojego pracodawcy, a umowa z osobą trzecią zawarta była w celu obejścia prawa

w rozumieniu art. 58 k.c.

W ocenie Sądu I instancji w realiach sprawy niniejszej zasadnym jest więc uznanie,

że umowy takie są nieważne, a pracownik w istocie wykonywał pracę na rzecz swojego pracodawcy, za wykonaną pracę otrzymał zaś wynagrodzenie. Abstrahując w tym miejscu

od wysokości takiego wynagrodzenia, Sąd uznał, że powinna ona podlegać uwzględnieniu

w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenie. Wynagrodzenie to bowiem winno być kwalifikowane jako element przychodu ze stosunku pracy. Fakt, że fizycznie wynagrodzenie wypłacane było ze środków agencji nie przeczy takiej konstatacji. Jeżeliby bowiem umowa została wykonana prawidłowo bez dodatkowego zapisu o zawieraniu przez agencję umów

z pracownikami teatru, to teatr i agencja powinny ustalić w umowie wynagrodzenie

za czynności wykonywane przez teatr w całości, to jest zarówno za udostępnienie pomieszczeń i sprzętu, jak i za zapewnienie obsługi technicznej. Całe wynagrodzenie powinno być zapłacone przez agencję teatrowi za wykonanie zobowiązań wynikających

z umowy, a teatr następnie powinien wypłacić wynagrodzenie za wykonaną pracę pracownikom. W przedmiotowej natomiast sprawie w celu stworzenia pozoru, że w istocie praca wykonywana była na rzecz agencji, wynagrodzenie nie było wypłacane pracownikom przez teatr. Zdaniem Sądu Okręgowego nie może jednak budzić wątpliwości w świetle powyższych rozważań, że praca była świadczona przez pracowników na rzecz teatru,

a więc to teatr powinien wypłacić wynagrodzenie, na przykład ze środków uzyskanych

z wynagrodzenia z umowy z agencją o współorganizację spektaklu.

Sąd I instancji miał również na na względzie, że zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy systemowej podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczenie w art. 6 ust. od 1 do 3 stanowi przychód, o którym mowa w art. 4 pkt. 9 i 10 z zastrzeżeniem ust. 1a i 2, ust. 4 pkt. 5 i ust. 12. Natomiast w myśl art. 20 ust. 1 ustawy systemowej podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe oraz ubezpieczenie wypadkowe stanowi podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i ubezpieczenia rentowe

z zastrzeżeniem ust. 2 i ust. 3. Zgodnie zaś z art. 81 ust. 1 ustawy z 27 sierpnia 2004 roku

o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych do ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne osób o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt. 1 litera a, litera d do i, oraz pkt 3 oraz 35 stosuje się przepisy określające podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe tych osób z zastrzeżeniem ust. 5, 6

i 10. Podstawę wymiaru składek stanowi więc przychód ze stosunku pracy, o którym mowa

w art. 4 pkt. 9 ustawy systemowej, a więc wynagrodzenie ze stosunku pracy. Praca wykonywana była na rzecz pracodawcy, a zgodnie z art. 22 § 1 kodeksu pracy oraz art. 80 kodeksu pracy to pracodawca zobowiązany jest do wypłaty wynagrodzenia. Okoliczność,

że w przedmiotowej sprawie dokonała tego agencja nie zmienia faktu, że wynagrodzenie to powinno stanowić wynagrodzenie z umowy o pracę, a zatem powinno na podstawie przywołanych przepisów stanowić w całości podstawę wymiaru składek ubezpieczeniowych.

Stąd też, na podstawie przywołanych przepisów oraz art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił odwołanie, o czym orzekł w punkcie 1 wyroku. Sąd orzekł także

o kosztach zastępstwa procesowego na podstawie art. 108 k.p.c. w związku z art. 102 k.p.c.

W przedmiotowej sprawie Sąd doszedł do przekonania, że istnieje szczególnie uzasadniony wypadek, o którym mowa w art. 102 k.p.c., uzasadniający odstąpienie od obciążania teatru (...) kosztami zastępstwa procesowego. Sąd nie podzielił argumentacji prawnej skonstruowanej przez organ rentowy w uzasadnieniu decyzji i popieranej w toku postępowania. Zarówno płatnik zaś, jak i ubezpieczony w rozumieniu przepisów prawa materialnego mogli, składając odwołanie od zaskarżonej decyzji, działać

w usprawiedliwionym przekonaniu o słuszności swoich racji. Biorąc pod uwagę okoliczności faktyczne, ale przede wszystkim problemy prawne w sprawie tej występujące Sąd I instancji uznał, że sprawa ma charakter skomplikowany. Okoliczności te we wzajemnym powiązaniu stanowią w ocenie Sądu podstawę do stwierdzenia, że w sprawie niniejszej zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek o którym mowa w art. 102 k.p.c., dlatego też Sąd Okręgowy odstąpił od obciążania Teatru (...) w G. kosztami zastępstwa procesowego, o czym orzekł w punkcie 2 wyroku.

Apelację od wyroku wywiódł płatnik składek - Teatr (...)w G. (1) zaskarżając go w części, tj. w zakresie pkt. I i zarzucając:

I. błędy w ustaleniach faktycznych, sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, w zakresie:

- ustalenia, że umowy cywilno-prawne, które pracownik Teatru P. K. zawarł z firmą Agencją (...) S.C., w dniu 14 i 21 października 2013 roku, 4 i 18 listopada 2013 roku, 10 grudnia 2013 roku, 10 i 17 lutego 2014 roku, 3 marca 2014 roku, 14 kwietnia 2014 roku oraz 12 maja 2014 roku, zostały zawarte w celu obejścia prawa,

a zatem w świetle art. 58 § 1 k.c. są nieważne, co z kolei doprowadziło Sąd I instancji

do całkowicie nieuzasadnionego stwierdzenia, że w istocie pracownik P. K. zatrudniony przez Agencję (...) S.C., na podstawie umów o dzieło, do realizacji technicznej wystawianych przez Agencję spektakli w rzeczywistości wykonywał pracę na rzecz Teatru (...) w G. tj. swojego pracodawcy, w sytuacji gdy żadna

ze stron powyższego nie podnosiła, a stoi to w ewidentnej sprzeczności z dowodami zgromadzonymi w toku postępowania, w tym zeznaniami świadków: Ż. W., S. B., T. B., B. G. oraz samego ubezpieczonego P. K., których zeznania Sąd I instancji uznał za wiarygodne i którym dał moc dowodową,

- ustalenie, iż wyłączona była możliwość pracy przy spektaklach osób obcych, które nie byłyby pracownikami Teatru, powyższe stoi w sprzeczności z zeznaniami świadka Ż. W., S. i T. B., ubezpieczonego P. K., jak również z zeznań B. G., choć Sąd I instancji właśnie na zeznania B. G. powołuje się wprost, choć z nich wynika jedynie, iż Teatr nie udostępniłby wysokospecjalistycznego sprzętu osobom bez kwalifikacji, przygotowania i doświadczenia, bez uogólnienia co do wszystkich osób niezbędnych do obsługi spektaklu,

- ustalenie, że Teatr (...)w G. w ramach zawartych z Agencją (...) S.C. umów zobowiązany był do współorganizacji spektakli wystawianych przez Agencję, podczas gdy świadkowie S. B., T. B. oraz B. G. wskazywali, że pomimo takiego zapisu umowy Teatr nigdy nie był współorganizatorem imprez organizowanych, wyłącznie przez Agencję, na jej koszt, ryzyko

i odpowiedzialność, a Teatr zobowiązany był wyłącznie (w ramach wynagrodzenia ryczałtowego) do wynajęcia Agencji pomieszczeń, infrastruktury i urządzeń, niezbędnych do wystawienia spektakli,

- ustalenie, że Teatr (...) w ramach umów, zawartych z Agencją (...) S.C. zobowiązany był w istocie nie tylko do wynajmu pomieszczeń

i niezbędnego wyposażenia, lecz także do zapewnienia obsługi technicznej - co zdaniem Sądu I instancji oznaczało „wykonanie obsługi wyłącznie przez pracowników Teatru

i w rzeczywistości wykonywali ją wyłącznie pracownicy Teatru" - co stoi w sprzeczności

z zeznaniami świadków, także S. B., który wskazywał, że z teatrami „obcymi" przyjeżdżała obsługa własna teatrów, jak również, że o ile mieli pełną świadomość, że do obsługi wysoko specjalistycznego sprzętu muszą zatrudnić osobę obsługującą ten sprzęt na co dzień, to - co do osób wykonujących czynności mniej skomplikowane - mogliby zatrudnić osoby z zewnątrz, to jednak nigdy tego nie zrobili, bowiem wygodniej było zlecić pracę osobom znającym Teatr, pracującym na rzecz Teatru; w tym kontekście całkowicie chybione jest stwierdzenie Sądu, że Agencja (...) nie miała swobody i nie mogła wpływać zarówno na dobór pracowników, jak i wysokość ich wynagrodzenia,

- ustalenie, że kwoty wynagrodzenia wynikające z zawartych przez P. K. umów cywilno-prawnych były narzucane przez Teatr, że w istocie to Teatr wskazywał stawki wynagrodzeń, w sytuacji gdy powyższe nie wynika z jakiegokolwiek materiału dowodowego, w tym także wskazywanych zeznań Ż. W., jak również samego ubezpieczonego P. K., przy ustaleniu przez Sąd I instancji w innym miejscu uzasadnienia, że „w istocie Teatr powinien wypłacić wynagrodzenie ze środków uzyskanych z wynagrodzenia z umów (ryczałtu) uzyskanych z umowy z Agencją dot. współorganizacji spektakli",

- ustalenie, że wysokość wynagrodzenia wynikająca z umów cywilno-prawnych nie ma właściwie znaczenia i powinna być kwalifikowana jako element przychodu ze stosunku pracy, oraz że wysokość wynagrodzenia nie była kwestionowana przez strony, co stoi

w sprzeczności z konsekwentnym stanowiskiem Teatru (...)w toku postępowania, bowiem już w odwołaniu od decyzji ZUS Teatr (...)w G. kwestionował decyzję tak co do zasady jak i wysokości,

- ustalenie, iż kwoty wynagrodzeń, wynikające z umów, zawartych przez P. K.

z Agencją (...) S.C., uznanych za nieważne - wchodzi do podstawy wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe i zdrowotne P. K. za październik, listopad i grudzień 2013 roku oraz luty, marzec, kwiecień i maj 2014 roku, w sytuacji gdy Teatr (...) nie był stroną przedmiotowych umów i nie miał żadnego wpływu na wysokość wynagrodzenia P. K.,

2. naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zgromadzonego materiału dowodowego, w zakresie wskazanym w pkt. 1,

3. naruszenie art. 65 § 2 k.c. poprzez ustalenie, że w ramach umów, zawartych przez Teatr (...)z Agencją (...) S.C. dot. wystawienia przez Agencję (...) S.C. na Dużej

i Nowej Scenie Teatru (...)w G. spektakli teatrów obcych, Teatr (...) był zobowiązany zapewnić i opłacić obsługę techniczną, co skutkowało ustaleniem, że ubezpieczony P. K. wykonywał przy obsłudze spektakli pracę na rzecz Teatru (...)w G.,

4. naruszenie prawa procesowego, art. 328 § 2 k.p.c., poprzez brak obligatoryjnej treści uzasadnienia wyroku, brak wskazania materialnej podstawy rozstrzygnięcia, w sytuacji gdy upadła podstawa wydania zaskarżonej decyzji ZUS tj., jest art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, a umowy zawarte przez ubezpieczonego zostały przez Sąd uznane za nieważne, a zatem należało wskazać podstawę prawną przyjęcia do podstawy wynagrodzeń ze stosunku pracy wynagrodzeń z umów uznanych za nieważne.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniósł o:

1. zmianę wyroku i ustalenie, iż Teatr (...) nie jest zobowiązany do płatności obowiązkowych składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe i zdrowotne, z tytułu umów jakie ubezpieczony P. K. zawarł w dniu 14 i 21 października 2013 roku, 4 i 18 listopada 2013 roku, 10 grudnia 2013 roku, 10 i 17 lutego 2014 roku, 3 marca 2014 roku, 14 kwietnia 2014 roku oraz 12 maja 2014 roku z Agencją (...) SC, których przedmiotem była realizacja (reżyseria, według zeznań P. K.) oświetlenia spektakli wystawionych przez Agencję (...) S.C. na (...)Scenie Teatru (...)w G.,

2. zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów postępowania i kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych,

ewentualnie o:

3. uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Nadto Teatr (...)wniósł o dopuszczenie dowodu z dokumentów: kart wynagrodzeń pracownika P. K. za miesiące: październik, listopad i grudzień 2013 roku oraz luty, marzec, kwiecień i maj 2014 roku, wskazując, że potrzeba złożenia przedmiotowych dokumentów wynikała na etapie składania apelacji, bowiem w toku postępowania przed Sądem I instancji żadna ze stron nie wносиła zarzutów odnośnie pozorności zawarcia przedmiotowych umów cywilno-prawnych. W razie podtrzymania stanowiska Sądu I instancji odnośnie obowiązku wykonania pracy przez P. K. w ramach umowy o pracę, karty wynagrodzeń stanowią dowód, że z tytułu obsługi spektakli ubezpieczony P. K. otrzymywał wynagrodzenie w różnej wysokości w zależności od stopnia skomplikowania zadań przy obsłudze spektaklu i tak: spektakl (...) - 440 zł, spektakl (...) - 330 zł, spektakl (...) - 240 zł, spektakl (...) - 180 zł. Zgodnie z obowiązującym w Teatrze (...) Zakładowym Układem Zbiorowym Pracy pracownicy związani bezpośrednio z obsługą spektakli, oprócz wynagrodzenia zasadniczego otrzymują dodatkowe wynagrodzenie - stawkę określoną kwotowo decyzją Dyrektora Teatru, za obsługę każdego spektaklu w zależności od stopnia skomplikowania zadań.

W uzasadnieniu apelacji podniesiono, że zasadniczą sprawą w niniejszym postępowaniu było ustalenie, czy we wskazanym stanie faktycznym tj. wystawiania spektakli i koncertów podmiotów trzecich (innych teatrów, zespołów, producentów, właścicieli majątkowych praw autorskich do utworów, dzieł) wyłącznie przez Agencję (...) S.C. wG. (1), jak również wyłącznego czerpania przez Agencję korzyści ze sprzedaży biletów na spektakle, przedstawienia czy koncerty, zawarcia umów z Teatrem, na mocy której Teatr udostępniał odpłatnie Agencji swoje pomieszczenia (sceny, widownię i foyer), jak również niezbędne urządzenia sceniczne, zawarcia przez Agencję (...) S.C. umów cywilno-prawnych z pracownikami Teatru na obsługę przedmiotowych spektakli czy koncertów - można uznać, jak twierdzi ZUS Oddział w G. (1) że pracownicy Teatru na podstawie umów cywilno-prawnych wykonywali w rzeczywistości pracę na rzecz Teatru (...) w G..

Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku, wskazał, że błędne było zastosowanie

w decyzji art. 8 ust. 2a ustawy systemowej. Sąd uznał jednak, że nie ma podstaw do zmiany decyzji, bowiem umowy cywilno-prawne zawarte pomiędzy ubezpieczonym, a Agencją (...) S.C. były pozorne, a zatem nieważne. Wskazał także, że Teatr na podstawie umów zawartych z Agencją (...) zobowiązał się, nie tylko do wynajęcia pomieszczeń, lecz także do zapewnienia obsługi technicznej i zobowiązanie powyższe wykonał wykorzystując własnych pracowników.

Sąd nie wskazał na jakiej podstawie uznał, że wynagrodzenia określone w nieważnych umowach, w wysokości uzgodnionej wyłącznie przez strony tych umów, a zatem ubezpieczonego i Agencję (...), na zasadzie swobody umów, wypłacone przez Agencję (...) mają wejść do podstawy wymiaru składek jako dochód ze stosunku pracy. Jeśli umowy zawarte pomiędzy P. K. a Agencją (...) S.C. były pozorne, a zatem nieważne, a ubezpieczony P. K. nie wykonywał pracy na rzecz Agencji, lecz na rzecz Teatru, który był zobowiązany do zapewnienia obsługi technicznej, wówczas Agencja bezzasadnie wypłaciła ubezpieczonemu wynagrodzenie z tytułu umów o dzieło. W związku z powyższym Agencja winna żądać zwrotu nienależnego świadczenia, w tym także zwrotu od Urzędu Skarbowego nienależnej zaliczki na podatek dochodowy. W takim przypadku także nie ma podstawy do obciążania Teatru (...) obowiązkowymi składkami na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne od nienależnego wynagrodzenia. Nawet gdyby uznać słuszność stanowiska Sądu Okręgowego w tym zakresie, wówczas tym bardziej zaskarżona decyzja winna zostać zmieniona, bowiem nie było podstawy faktycznej do wskazania podstawy naliczeń składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe i zdrowotne.

Jeśli uznać za trafne stanowisko Sądu Okręgowego wskazujące, że P. K. wykonywał w rzeczywistości pracę na rzecz Teatru (...), bo Teatr zobowiązał się w ramach współorganizacji do zapewnienia obsługi technicznej, to czyniłby to w oparciu o umowę o pracę, bez prawa do dodatkowego wynagrodzenia (może ewentualnie z prawem do wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych). W tym miejscu składam karty wynagrodzeń P. K. za sporne okresy, z których wynika, że za obsługę spektakli P. K. otrzymuje wynagrodzenie w różnej wysokości w zależności od stopnia skomplikowania zadań przy oświetleniu spektaklu.

Teatr (...) w G. nie zlecił ubezpieczonemu P. K. wykonywania pracy w jego dniu wolnym od pracy, podczas realizacji spektakli zorganizowanych przez Agencję (...) S.C. Teatr (...) w G., nie ustalał z ubezpieczonym żadnego wynagrodzenia w tym zakresie, tym bardziej nie narzucał wynagrodzenia. Powyższe wynika z zeznań świadków Ż. W. i B. G., także ubezpieczonego P. K.. Wykonując pracę na rzecz Agencji ubezpieczony P. K., zgodnie z obowiązującym go harmonogramem pracy w Teatrze, nie wykonywał pracy na rzecz Teatru, bowiem miał dzień wolny w związku z obsługą spektakli w sobotę i niedzielę poprzedzające te terminy.

Praca w dniach 14 i 21 października 2013 roku, 4 i 18 listopada 2013 roku, 10 grudnia 2013 roku, 10 i 17 lutego 2014 roku, 3 marca 2014 roku, 14 kwietnia 2014 roku oraz 12 maja 2014 roku na rzecz Agencji (...) S.C. podczas realizacji spektakli, w oparciu o umowy zawarte z Agencją (...) była wykonywana przez ubezpieczonego w jego czasie wolnym od pracy na rzecz Teatru (...) w G..

Postępowanie dowodowe, w tym zeznania świadków S. B., T. B., Ż. W., B. G., jak również dokumenty w postaci umów, które Agencja zawierała z innymi teatrami na zaprezentowanie danego spektaklu w G., w pełni dowiodło, że Agencja (...) S.C. w G. (1) była wyłącznym organizatorem spektakli, koncertów, przedstawień. Agencja każdorazowo przy wystawieniu spektaklu na scenach Teatru (...) zawierała z Teatrem umowy, na mocy których dochodziło de facto do wydzierżawienia sceny i innych uzgodnionych pomieszczeń teatralnych wraz z urządzeniami scenicznymi, niezbędnymi do wystawienia spektaklu. Na czas przedmiotowej dzierżawy Agencja (...) S.C. dysponowała pomieszczeniami i urządzeniami Teatru na własne ryzyko i odpowiedzialność. Taka była nie tylko treść umowy, lecz także zgodny zamiar stron. Agencja (...) S.C. nie wykonywała prac, nie świadczyła usług na rzecz Teatru (...) a zatem nie można w żadnym wypadku twierdzić, że prace wykonywane

na rzecz Agencji przez pracowników Teatru, na podstawie umów cywilno-prawnych, zawartych z Agencją były w rzeczywistości pracami wykonywanymi na rzecz Teatru (...)w G.. Ubezpieczony przy wykonaniu umów na rzecz Agencji korzystał z zasobów Teatru, bowiem na podstawie przedmiotowych umów Teatr nie tylko odpłatnie udostępnił Agencji pomieszczenia: scenę, widownię i foyer, ale także niezbędny sprzęt i urządzenia.

Tym samym w pełni zasadne było odwołanie Teatru (...)w G. od zaskarżonej decyzji, z dnia 11 sierpnia 2017 roku, a zaskarżona decyzja winna zostać zmieniona, zgodnie z wnioskiem płatnika Teatru (...)w G.. Tymczasem odwołanie zostało oddalone z uwagi na wskazane wyżej przesłanki, które nie zostały przez żadną ze stron podniesione, przede wszystkim przez pozwanego organ Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. (1).

Wskazując w tym miejscu na naruszoną zasadę kontradiktoryjności, obowiązującą także w postępowaniu w sprawach ubezpieczeń społecznych, wskazać należy, iż Sąd Okręgowy w Gdańsku niesłusznie i nietrafnie, zdaniem apelującego, wskazał, że umowy, które ubezpieczony P. K. zawarł z Agencją (...) S.C. były nieważne. Sąd stwierdził, iż zawarte one zostały jedynie dla obejścia przepisów o czasie pracy. Pozorność zaś polegała na tym, że Teatr zobowiązał się umownie do zapewnienia obsługi i powinien był to zrobić i zrobił poprzez swoich pracowników. Powyższe stwierdzenie zostało uczynione bez głębszej analizy specyfiki pracy w Teatrze, na którą wskazywał Zastępca Dyrektora B. G..

Stanowisko Sądu Okręgowego jest, zdaniem Teatru (...), całkowicie chybione. Niezależnie od tego, że organ rentowy nie zarzucał pozorności umów wskazać przede wszystkim należy, że takie stwierdzenie stoi w ewidentnej sprzeczności z dowodami, w tym zeznaniami świadków Ź. W., S. B., T. B. oraz samego ubezpieczonego P. K., jak również z zapisami umów, które Teatr zawarł z Agencją (...) S.C. Wskazać należy także na niespójność stanowiska Sądu I instancji, bowiem analizując zasadność zastosowania przez ZUS art. 8 ust 2a ustawy systemowej Sąd doszedł do przekonania, że ubezpieczony P. K. nie wykonywał pracy na rzecz Teatru, co stanowiłoby podstawę zastosowania wskazanego przepisu. Analizując zaś zapisy umów pomiędzy Teatrem a Agencją i umów pomiędzy ubezpieczonym a Agencją doszedł do przekonania, że ubezpieczony wykonywał jednak pracę na rzecz Teatru (...)w G. i wynagrodzenie, które wypłaciła mu Agencja powinno stanowić dochód ze stosunku pracy. Stanowisko Sądu wynika z braku wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego w sprawie, w szczególności zeznań świadków S. B., T. B., B. G., Ź. W. oraz ubezpieczonego P. K..

Jak wynika z zeznań świadków S. i T. B. i całkowicie z nimi korelujących zeznań Ź. W. (co zostało potwierdzone przez Sąd w uzasadnieniu) oraz B. G., Agencja (...) S.C., zajmująca się organizowaniem imprez artystycznych, sprowadzaniem do T. spektakli z innych stron Polski, w szczególności z W., od około 20 lat (zeznania świadka S. B.) współpracuje z Teatrem (...) w G.. Współpraca od lat, niezależnie od zapisów każdorazowo łączącej strony umowy, polega na odpłatnym udostępnieniu swoich scen przez Teatr, wraz z udostępnieniem zaplecza: foyer, garderób, także sprzętu, urządzeń pozostających na wyposażeniu Teatru, niezbędnych dla zorganizowania przez Agencję występu spektaklu innego Teatru. Umowę z producentami, właścicielami praw do spektakli i koncertów zawiera wyłącznie Agencja (...) S.C. jako wyłączny i jedyny organizator spektaklu. Agencja (...) S.C. ponosi wszystkie koszty związane z występem, jej własnością są dochody ze sprzedaży biletów, Agencja rozlicza się z urzędem skarbowym, ponosi ryzyko opłacalności przedsięwzięcia, ewentualną stratę, która jest związana z nie sprzedaniem spektaklu czy koncertu. Agencja nie wykonuje jakiegokolwiek pracy na rzecz Teatru, nie jest jego podwykonawcą. Agencja (...) S.C. płaci Teatrowi (...)w G. czynsz za udostępnienie scen, zaplecza, foyer, garderób, infrastruktury, urządzeń i sprzętu. Teatr wyraża zgodę, aby pracownicy Teatru wykonywali prace na rzecz Agencji (...) S.C. i w tym znaczeniu należy rozumieć, zapis umowy łączącej Teatr z Agencją, że Teatr zabezpieczy obsługę techniczną. Do obsługi spektaklu, koncertu, co oczywiste, potrzebna jest obsługa techniczna. Współpraca, która pomiędzy Teatrem (...)

a Agencją (...) S.C. istnieje od około 20 lat (zeznania S. B.) doprowadziła do wykreowania zasad współpracy. Nieprawdziwe jest twierdzenie, jakoby Teatr wyznaczał pracowników, narzucał ich wynagrodzenie. Powyższe potwierdziła świadek Ż. W., która zatrudniona jest każdorazowo przez Agencję (...) S.C.

i która z ramienia i w imieniu Agencji (...) S.C. uzgadnia, na podstawie rideru technicznego do danego spektaklu, niezbędny skład techniczny do obsługi spektaklu,

jak również z uwagi na specyfikę budynku także niezbędne osoby obsługi widowni

i zaplecza, w ilości uwarunkowanej przepisami p.poż. i bezpieczeństwa budynku, sceny, widowni, widzów oraz wykonawców. Agencji (...) S.C., co potwierdził świadek T. B., łatwiej jest korzystać z obsługi, pracującej na co dzień w Teatrze (...) bowiem ta zna budynek, wyposażenie, specyfikę, jest przeszkolona w zakresie bhp i p.poż. Z uwagi na wyposażenie sceny i widowni w wysokospecjalistyczny sprzęt, Teatr nie wyraża zgody na doangażowanie przez organizatorów spektakli i występów gościnnych (Agencja (...) S.C. nie jest jedynym organizatorem występów spektakli obcych w Teatrze (...)w G.), do obsługi urządzeń i sprzętu do nagłośnienia i oświetlenia sceny, osób nieprzeszkolonych, nie mających doświadczenia w ich obsłudze, nie znających specyfiki pracy w teatrze. Obsługa szatni, widowni, sprzątaczk, także jest przeszkolona w zakresie bhp i p.poż., ale można przyjąć, że tego typu osoby mogłyby być zatrudnione przez Agencję

z zewnątrz, tzn. spośród osób, które na co dzień nie pracują na rzecz Teatru (...)

w G.. Agencja (...) S.C., przez 20 letni okres współpracy, tego nie zrobiła, nie dlatego, że nie miała takiej możliwości, lecz dlatego, że nie było takiej potrzeby. Jak zeznał świadek T. B. „dużo łatwiej i taniej było korzystać z osób. które współpracowały z Teatrem". Oczywiście Agencja mogła zgłaszać i zgłaszała uwagi

co do tego, że jej zdaniem, zbyt duża jest ilość osób, którą powinna zatrudnić do obsługi danego wydarzenia, powyższe jednak podyktowane było specyfiką budynku, sceny, szatni, widowni i foyer, bezpieczeństwem widzów.

Pozwany ZUS Oddział w G. (1) nie wykazał, aby przedmiotowe umowy o dzieło zawarte przez P. K. z Agencją (...) S.C. były umowami pozornymi, a zatem nieważnymi, a co więcej podkreślić należy, że organ nie podnosił takiego zarzutu. Powyższego nie można także, zdaniem płatnika, wywieść ze zgromadzonego

w sprawie materiału dowodowego, także umów zawartych pomiędzy Teatrem (...) a Agencją (...) S.C. Pozwany nie udowodnił także, aby Teatr (...) był współorganizatorem spektakli, które obsługiwał P. K. w zakresie realizacji oświetlenia. Powyższemu kategorycznie zaprzeczali świadkowie - współnicy Agencji (...) S.C. S. i T. B.. Stwierdzenie, jakoby Teatr (...) był zobowiązany we własnym, zakresie do zapewnienia obsługi technicznej, a zatem wynagrodzenie P. K. wykonującego pracę przy realizacji oświetlenia spektakli wchodziło w skład wynagrodzenia należnego dla Teatru, z tytułu umów zawartych przez ubezpieczonego z Agencją (...) S.C. jest całkowicie nieuprawnione,

nie mające odzwierciedlenia w materiale dowodowym i nie może się ostać. Nadto, narusza

art. 65 § 2 k.c. który stanowi, że przy wykładni umowy należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu. Cel i zamiar wynikający z przedmiotowej umowy został wskazany przez strony umowy - Agencję (...) S.C. oraz Teatr (...)w G.. Strony zawarły umowę

i ukształtowały jej treść zgodnie z fundamentalną zasadą swobody umów.

W piśmie zawierającym uzupełnienie zarzutów apelacji oraz wniosek o skierowanie do Sądu Najwyższego wniosku po rozstrzygnięciu zagadnienia prawnego, płatnik składek wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego oraz decyzji ZUS i przekazanie sprawy do organu rentowego, bowiem decyzja, z dnia 11 sierpnia 2017 r. jest przedwczesna

i jako taka wadliwa.

Teatr (...)w G. zwrócił uwagę na kolejność wydawania decyzji związanych z objęciem ubezpieczeniami emerytalno-rentowymi, chorobowymi i wypadkowymi. Podstawowym skutkiem uznania osoby wskazanej w art. 8 ust. 2a ustawy systemowej

za pracownika, jest objęcie jej obowiązkowymi ubezpieczeniami emerytalno-rentowymi, chorobowym i wypadkowym tak jak pracownika, na podstawie art. 6 ust. 1 pkt. 1. art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 ustawy systemowej. W związku z tym osoba ta podlega obowiązkowi zgłoszenia z tego tytułu do wymienionych ubezpieczeń społecznych. Obowiązek ten obciąża płatnika składek, zgodnie z art. 36 ust. 1 i 2 ustawy. Skoro zatem płatnik nie dopełnił tego obowiązku, to organ

rentowy w trybie art. 83 § 1 pkt. 1 ustawy w pierwszej kolejności powinien wydać decyzję o objęciu zainteresowanego obowiązkiem ubezpieczenia społecznego u tego płatnika składek, tak jak pracownika z tytułu umowy cywilno-prawnej, zawartej przez niego z osobą trzecią, a świadczonej w istocie na rzecz swojego pracodawcy.

Zdaniem płatnika składek, dopiero dysponując powyższą decyzją ustalającą podleganie ubezpieczeniom społecznym, organ rentowy w przypadku braku zgłoszenia przez płatnika składek deklaracji korygujących podstawę wymiaru składek, może wydać decyzję określającą wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne i ubezpieczenie zdrowotne u płatnika składek z uwzględnieniem przychodu z tytułu umowy cywilno-prawnej w podstawie wymiaru składek z tytułu umowy o pracę.

Na potwierdzenie zasadności swojego stanowiska apelujący powołał wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 4 kwietnia 2013 r., sygn. akt III AUa 32/13, a także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2011 r., sygn. akt III UK 22/11.

Płatnik składek dodał, że kolejność wydawania decyzji uzasadniona jest również przedmiotem postępowania odwoławczego wyznaczonego przez treść tych decyzji, jak również wagą procesową postępowania odwoławczego w sprawie o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego (od wyroku Sądu II instancji przysługuje skarga kasacyjna bez względu na wysokość wartości przedmiotu sprawy). W realiach niniejszej sprawy, strona niezadowolona z niekorzystnego rozstrzygnięcia sprawy o wymiar składek, z uwagi na wartość przedmiotu sporu, będzie miała bowiem zamkniętą drogę do złożenia skargi kasacyjnej do Sądu Najwyższego.

W związku z powyższym, w ocenie apelującego, zaskarżona decyzja z 11 sierpnia 2017 r., wskazująca podstawy wymiaru jest przedwczesna i jako taka winna zostać uchylona. Jeśli zaskarżona decyzja była przedwczesna, a zatem nieważna, Sąd Okręgowy winien zarzut nieważności wziąć pod uwagę z urzędu.

W związku z powyższym Teatr (...) w G. wniósł o skierowanie do Sądu Najwyższego, w trybie art. 390 § 1 k.p.c., wniosku o rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego w następującym zakresie: „Czy w świetle art. 8 ust 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych wydanie decyzji wymiarowej winno być poprzedzone wydaniem przez organ rentowy decyzji, w trybie art. 83 § 1 pkt. 1 ustawy systemowej o objęciu zainteresowanego obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, u płatnika składek, tak jak pracownika z tytułu umowy cywilno-prawnej, zawartej przez niego z osobą trzecią, a świadczonej w istocie na rzecz swojego pracodawcy. Czy dopiero dysponując powyższą decyzją ustalającą podleganie ubezpieczeniom społecznym, organ rentowy, w przypadku braku zgłoszenia przez płatnika składek deklaracji korygujących podstawę wymiaru składek, może wydać decyzję określającą wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne i ubezpieczenie zdrowotne u płatnika składek z uwzględnieniem przychodu z tytułu umowy cywilno-prawnej w podstawie wymiaru składek z tytułu umowy o pracę”.

W odpowiedzi na apelację organ rentowy wniósł o oddalenie apelacji w całości jako bezzasadnej oraz zasądzenie od ubezpieczonej na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem II instancji według norm przepisanych.

Na rozprawie apelacyjnej pełnomocnik pozwanego podniósł, że jego zdaniem brak jest podstaw do przedstawienia Sądowi Najwyższemu wniosku o rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego.

Organ rentowy wywiódł zażalenie na postanowienie zawarte w punkcie 2 wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku Wydział VII Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 11 marca 2019 r. w przedmiocie odstąpienia od obciążania płatnika składek kosztami zastępstwa procesowego, zarzucając:

1) naruszenie przepisów postępowania tj.:

a) art. 102 k.p.c. poprzez jego zastosowanie i odstąpienie od obciążania kosztami zastępstwa procesowego płatnika składek, pomimo tego, że nie zachodziły szczególnie uzasadnione przypadki, zaś ocena dokonana przez Sąd I instancji wskazująca na zasadność nieobciążania skarżącego kosztami zastępstwa procesowego jest dowolna i pozbawiona uzasadnionych podstaw,

b) art. 98 § 1 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie pomimo uznania płatnika składek za stronę przegrywającą oraz stwierdzenia skomplikowanego charakteru sprawy,

2) błąd w ustaleniach faktycznych poprzez uznanie przez Sąd I instancji za szczególnie uzasadniony przypadek uprawniający do odstąpienia od obciążania kosztami zastępstwa procesowego okoliczność pozostawiania skarżącego w subiektywnym przekonaniu

o zasadności swojego odwołania, co nie jest szczególnie uzasadnionym przypadkiem.

W świetle podniesionych zarzutów pozwany organ wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia w całości poprzez zasądzenie od płatnika składek na rzecz organu rentowego kwoty 180,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz o zasądzenie od płatnika składek na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym według norm przepisanych.

W odpowiedzi na zażalenie pozwanego organu Teatr(...) w G. wniósł

o oddalenie zażalenia i zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja płatnika składek skutkuje zmianą zaskarżonego wyroku i ustaleniem,

że Teatr (...)w G. nie ma obowiązku uwzględnić

w podstawie wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe i zdrowotne pracownika P. K. przychodu uzyskanego

z tytułu wykonywania umów o dzieło zawartych z Agencją (...) S.C. w G. (1), wymienionych w zaskarżonej w sprawie decyzji z 11 sierpnia 2017 r. w latach 2013 i 2014.

Na wstępie Sąd Apelacyjny wskazuje, iż prawidłowe rozstrzygnięcie każdej sprawy uzależnione jest od spełnienia przez Sąd orzekający dwóch naczelných obowiązków procesowych, tj. przeprowadzenia postępowania dowodowego w sposób określony przepisami kodeksu postępowania cywilnego oraz dokonania wszechstronnej oceny całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Rozstrzygnięcie to winno również znajdować oparcie w przepisach prawa materialnego adekwatnych do poczynionych ustaleń faktycznych. Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia ma natomiast na celu ustalenie, czy w sprawie będącej przedmiotem rozpoznania Sąd pierwszej instancji sprostał tym wymogom. Istotą postępowania apelacyjnego jest zbadanie zasadności zarzutów skierowanych przeciwko orzeczeniu sądu pierwszej instancji. Sąd odwoławczy orzeka jednak w oparciu o całokształt zgromadzonego materiału dowodowego, dokonując na nowo jego własnej, samodzielnej i swobodnej oceny, w tym oceny zgromadzonych w postępowaniu przed sądami obu instancji dowodów. Jako Sąd merytoryczny, bazując na tym samym materiale dowodowym, co Sąd pierwszej instancji, Sąd odwoławczy może czynić własne, odmienne ustalenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2003 r., sygn. akt IV CKN 1752/00, LEX nr 78279, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2002 r., sygn. akt II CKN 615/00, LEX nr 55097).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego ustalenia faktyczne - w zakresie, w jakim zostały poczynione przez Sąd Okręgowy - są zasadniczo prawidłowe. Niemniej jednak wymagają one szerokiego uzupełnienia. Należy nadto zwrócić uwagę już w tym miejscu, że - odmiennie niż Sąd I instancji, Sąd odwoławczy w całości dał wiarę zeznaniom przesłuchanych w sprawie świadków.

Sąd Okręgowy poczynił natomiast całkowicie nieuprawnione ustalenia prawne, co skutkowało niewłaściwą subsumcją ustaleń faktycznych pod odpowiednie dyspozycje przepisów prawa materialnego, tj. naruszeniem prawa materialnego.

Sąd Apelacyjny na wstępie zwraca uwagę na istotną okoliczność, mającą znaczenie dla oceny rozstrzyganej sprawy, a mianowicie, że u źródeł regulacji art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (j. t. Dz. U. z 2019 r., poz. 300 ze zm.) legło po pierwsze: dążenie do ograniczenia korzystania przez pracodawców z umów cywilnoprawnych celem zatrudnienia własnych pracowników dla realizacji tych samych zadań, które wykonują oni w ramach łączącego strony stosunku pracy, by w ten sposób ominąć ograniczenia wynikające z ochronnych przepisów prawa pracy (między innymi w zakresie reglamentacji czasu pracy) i uniknąć obciążeń z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne od tychże umów oraz po drugie: ochrona pracowników przed skutkami fluktuacji podmiotowej po stronie zatrudniających w trakcie procesu świadczenia pracy, polegającej na przekazywaniu pracowników przez macierzystego pracodawcę innym podmiotom (podwykonawcom), którzy zatrudniają tych pracowników w ramach umów cywilnoprawnych w ogóle nieobjętych obowiązkiem ubezpieczeń społecznych (umowa o dzieło) lub zwolnionych z tego obowiązku w zbiegu ze stosunkiem pracy (umowa agencyjna, zlecenia lub inna umowa o świadczenie usług, do której stosuje się przepisy o zleceniu) (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2014 r., II UK 399/13, LEX nr 1458679).

W kontekście powyższego za wskazaną Sąd odwoławczy uznał analizę statusu podmiotów będących stronami spornych w niniejszej sprawie umów. Już na pierwszy rzut oka zwraca bowiem uwagę fakt, że instytucja kulturalna jaką jest Teatr (...) w G., której celem jest przede wszystkim działalność artystyczna i promowanie kultury, działa na innych zasadach, aniżeli gros płatników składek, których dotyczą sprawy toczące się na gruncie zastosowania art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, a których działalność produkcyjna czy usługowa nastawiona jest przede wszystkim na zysk i w przypadku których, w związku z takim celem prowadzenia działalności, prawdopodobne jest poszukiwanie rozwiązań zmniejszających koszty.

Stwierdzić zatem należy, że - działający od (...)r. - Teatr (...) (...) w G. jest samorządową instytucją kultury, dla której prowadzenie działalności kulturalnej jest podstawowym celem statutowym.

Organizatorami Teatru (...) w G. są Samorząd Województwa (...) i Gmina Miasta (...).

Teatr (...)w G. działa na podstawie:

- 1) ustawy z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (tj. Dz. U. z 2012 r., poz. 406, ze zm.)
- 2) umowy z dnia 10 września 2007 roku w sprawie prowadzenia jako wspólnej instytucji kultury Teatru (...) w G., zawartej pomiędzy Samorządem Województwa (...) a Gminą Miasta (...)zmienionej aneksem nr (...) z dnia 9 września 2009 r.,
- 3) statutu Teatru (...) w G., stanowiącego załącznik do uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 27 lipca 2015 r. w sprawie nadania statutu Teatrowi (...) w G. (vide: (...))

Jak wynika z art. 2 ustawy z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (j.t. Dz. U. z 2018 r., poz. 1983 ze zm.) teatr jest jedną z form organizacyjnych działalności kulturalnej.

Zgodnie z art. 3 cyt. ustawy działalność kulturalną mogą prowadzić osoby prawne, osoby fizyczne oraz jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej. Co istotne na gruncie rozpoznawanej sprawy, działalność kulturalna określona w art. 1 ust. 1 ustawy (tworzenie, upowszechnianie i ochrona kultury) nie stanowi działalności gospodarczej

w rozumieniu odrębnych przepisów. Do działalności, o której mowa w ust. 1 i 2, w zakresie nieuregulowanym przepisami ustawy dotyczącymi organizowania i prowadzenia działalności kulturalnej oraz przepisami o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, stosuje się jednak przepisy o prowadzeniu działalności gospodarczej. Stosownie do art. 5 ustawy podmioty prowadzące działalność kulturalną na zasadach określonych w art. 3 mogą otrzymywać dotacje celowe na realizację zadań państwowych.

Jak stanowi art. 9 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej jednostki samorządu terytorialnego organizują działalność kulturalną, tworząc samorządowe instytucje kultury, dla których prowadzenie takiej działalności jest podstawowym celem statutowym. Prowadzenie działalności kulturalnej jest zadaniem własnym jednostek samorządu terytorialnego o charakterze obowiązkowym. Instytucje kultury, dla których organizatorami są jednostki samorządu terytorialnego, mogą otrzymywać dotacje celowe na zadania objęte mecenatem państwa, w tym dotacje celowe na finansowanie lub dofinansowanie kosztów realizacji inwestycji, z budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego.

Na podstawie art. 11 omawianej ustawy organizator (podmiot tworzący instytucję kultury - art. 10) wydaje akt o utworzeniu instytucji kultury, w którym określa jej przedmiot działania, nazwę i siedzibę, a także określa czy dana instytucja kultury jest instytucją artystyczną w rozumieniu ust. 2, tj. instytucją kultury powołaną do prowadzenia działalności artystycznej w dziedzinie teatru, muzyki, tańca, z udziałem twórców i wykonawców, w szczególności: teatry, filharmonie, opery, operetki, orkiestry symfoniczne i kameralne, zespoły pieśni i tańca oraz zespoły chóralskie.

Organizator zapewnia instytucji kultury środki niezbędne do rozpoczęcia i prowadzenia działalności kulturalnej oraz do utrzymania obiektu, w którym ta działalność jest prowadzona (art. 12 ustawy).

Zgodnie z art. 13 ustawy z dnia 25 października 1991 r. instytucje kultury działają na podstawie aktu o ich utworzeniu oraz statutu nadanego przez organizatora. Organizację wewnętrzną instytucji kultury określa natomiast regulamin organizacyjny nadawany przez dyrektora tej instytucji, po zasięgnięciu opinii organizatora oraz opinii działających w niej organizacji związkowych i stowarzyszeń twórców.

Stosownie do art. 14 cyt. ustawy instytucje kultury uzyskują osobowość prawną i mogą rozpocząć działalność z chwilą wpisu do rejestru prowadzonego przez organizatora.

W rozdziale 3 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej uregulowane zostały zasady gospodarki finansowej instytucji kultury.

Jak stanowią przepisy art. 27 - 29 ustawy instytucja kultury gospodaruje samodzielnie przydzieloną i nabytą częścią mienia oraz prowadzi samodzielną gospodarkę w ramach posiadanych środków, kierując się zasadami efektywności ich wykorzystania. Instytucja kultury pokrywa koszty bieżącej działalności i zobowiązania z uzyskiwanych przychodów. Przychodami instytucji kultury są: przychody z prowadzonej działalności, w tym ze sprzedaży składników majątku ruchomego, przychody z najmu i dzierżawy składników majątkowych, dotacje podmiotowe i celowe z budżetu państwa lub jednostki samorządu terytorialnego, środki otrzymane od osób fizycznych i prawnych oraz z innych źródeł. Organizator przekazuje instytucji kultury środki finansowe w formie dotacji: 1) podmiotowej

na dofinansowanie działalności bieżącej w zakresie realizowanych zadań statutowych, w tym na utrzymanie i remonty obiektów; 2) celowej na finansowanie lub dofinansowanie kosztów realizacji inwestycji; 3) celowej na realizację wskazanych zadań i programów.

Zgodnie z art. 28a cyt. ustawy minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego może udzielać pomocy publicznej na działalność kulturalną jako podmiot udzielający pomocy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r.

o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2018 r. poz. 362)

w związku z realizacją umowy zawartej między Unią Europejską a państwem lub państwami członkowskimi Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA).

W realiach niniejszej sprawy należy również zwrócić uwagę na przepisy art. 31

i art. 31a ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej, które odnoszą się do wynagrodzenia pracowników instytucji kultury.

Zgodnie z art. 31 ust. 1 i 4 ww. ustawy wynagrodzenie pracownika instytucji kultury składa się z wynagrodzenia zasadniczego przewidzianego dla danego stanowiska pracy oraz dodatku za wieloletnią pracę. Pracownik pełniący funkcje kierownicze otrzymuje dodatek funkcyjny. Pracownik instytucji kultury może otrzymać dodatek specjalny za wykonywanie dodatkowych, powierzonych przez pracodawcę zadań, na okres wykonywania tych zadań albo za pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Jak natomiast stanowi art. 31a ust. 1 ustawy pracownik artystyczny może otrzymywać dodatkowe wynagrodzenie, w szczególności za udział w określonej roli w przedstawieniu

lub koncercie, za reżyserię, scenografię, choreografię lub kierownictwo muzyczne przedstawienia lub współtworzenie utworu audiowizualnego w rozumieniu przepisu art. 69 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1191, 1293 i 1669).

W rozdziale 4 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej znajdują się regulacje dotyczące organizowania imprez artystycznych i rozrywkowych. W tym zakresie zauważyć należy, że z art. 34 ust. 3 ustawy wynika, że pomieszczenia, obiekty lub miejsca,

w których odbywają się imprezy artystyczne i rozrywkowe, a także urządzenia techniczne używane przy ich organizowaniu lub w trakcie ich odbywania, powinny odpowiadać wymaganiom przewidzianym prawem.

W korelacji z przepisami ustawy z 25 października 1991 r. o organizowaniu

i prowadzeniu działalności kulturalnej pozostają przepisy statutu Teatru (...)

(...)w G. przyjętego Uchwałą Nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 27 lipca 2015 r.

Stosownie do treści § 3 statutu Teatr jest samorządową instytucją kultury, dla której prowadzenie działalności kulturalnej jest podstawowym celem statutowym. Teatr jest instytucją artystyczną w rozumieniu art. 11 ust. 2 ustawy.

Jak stanowi § 5 statutu celem Teatru jest tworzenie, prezentacja i upowszechnianie kultury teatralnej. Do podstawowych zadań Teatru należy aktywny udział w życiu kulturalnym miasta, województwa i kraju, poprzez realizację i prezentację najwyższej jakości widowisk teatralno-muzycznych, opartych na najbardziej wartościowych dziełach literackich

i muzycznych oraz zaspokajanie społecznych potrzeb uczestnictwa w kulturze.

Przepis § 6 wskazuje, że Teatr realizuje swoje cele i prowadzi działalność artystyczną w szczególności przez:

1) produkowanie i wystawianie widowisk teatralno-muzycznych we własnej siedzibie i poza nią, z wykorzystaniem własnego zespołu i zaproszonych artystów,

- 2) kreację i promocję repertuaru musicalowego we współpracy z wybitnymi autorami tekstów literackich i kompozytorów,
- 3) poszukiwanie repertuaru inspirowanego historią i kulturą regionu,
- 4) organizowanie koncertów muzyki popularnej,
- 5) wystawianie spektakli dramatycznych tworzonych we współpracy z osobowościami teatru polskiego i światowego,
- 6) organizowanie widowisk para-teatralnych związanych z wernisażami, wystawami, koncertami, recitalami najciekawszych twórców kraju i zagranicy,
- 7) prowadzenie impresariatu artystycznego i działalności objazdowej (zwłaszcza na terenie województwa (...)), a także organizowanie występów innych teatrów i zespołów na własnych scenach i poza własną siedzibą, w kraju i za granicą,
- 8) organizowanie imprez kulturalnych, wystaw własnych i zleconych, przeglądów i festiwali,
- 9) edukację teatralną, realizowaną w szczególności poprzez:
 - a) współpracę z (...) Policealnym Studium (...)w G., które kształci przyszłych aktorów scen muzycznych,
 - b) współpracę ze szkołami prowadzącymi edukację artystyczną młodzieży,
 - c) opiekę artystyczną nad młodzieżowymi grupami teatralnymi,
 - d) prowadzenie działalności popularyzatorskiej np. w formie warsztatów teatralnych, klubów dyskusyjnych, praktyk, pokazów, spotkań z artystami,
- 10) współpracę z innymi instytucjami kultury.

W rozdziale V statutu znajdują się uregulowania dotyczące majątku i finansów Teatru.

Zgodnie § 14 statutu majątek Teatru stanowią nieruchomości, ruchomości oraz inne prawa stanowiące jego własność. Majątek i przychody Teatru służą jedynie realizacji jego celów statutowych Teatr samodzielnie gospodaruje przydzieloną i nabytą częścią mienia oraz prowadzi samodzielną gospodarkę w ramach posiadanych środków, kierując się zasadami efektywności ich wykorzystywania.

Jak stanowi § 15 statutu Teatr pokrywa koszty bieżącej działalności oraz zobowiązania z uzyskiwanych przychodów.

Zgodnie z § 16 statutu Województwo i Miasto zgodnie z umową, przekazuje Teatrowi środki finansowe w formie dotacji: 1) podmiotowej na dofinansowanie działalności bieżącej w zakresie realizowanych zadań statutowych, w tym utrzymanie i remonty obiektów,

2) celowej na finansowanie lub dofinansowanie kosztów realizacji inwestycji, 3) celowej na realizację wskazanych zadań i programów. Przychodami Teatru są natomiast:

1) przychody z prowadzonej działalności, w tym sprzedaży składników majątku ruchomego, 2) przychody z najmu i dzierżawy składników majątkowych, 3) dotacje z budżetu państwa, 4) dotacje podmiotowe i celowe, o których mowa w ust. 1, 5) środki otrzymane od osób fizycznych i prawnych, 6) środki otrzymane z innych źródeł.

Przepis § 17 ust. 1 pkt. 4 statutu stanowi, że teatr może prowadzić działalność gospodarczą w kraju i za granicą, w zakresie produkcji, usług i obrotu towarowego, w tym

m. in. dzierżawienie i najem pomieszczeń własnych. Co jednak istotne, z § 17 ust. 3 statutu przychody z działalności gospodarczej przeznaczane są wyłącznie na realizację działalności statutowej Teatru.

(vide: (...))

Jeśli chodzi o postanowienia regulaminu organizacyjnego Teatru (...)

w G. (stanowiącego załącznik nr 1 do Uchwały Zarządu Województwa (...)

nr (...)) z dnia 26 czerwca 2018 r.) mające znaczenie z punktu widzenia przedmiotu rozpoznawanej sprawy, zwrócić należy uwagę na rozdział IV regulujący ogólny zakres obowiązków, uprawnień i odpowiedzialności pracowników.

Z § 20 pkt. 6 regulaminu organizacyjnego wynika, że do zakresu obowiązków pracowników Teatru należy m. in. dbałość o mienie Teatru. Postanowienia § 22 uszczegóławiają, że każdy pracownik ponosi odpowiedzialność m. in. za: legalność, celowość i gospodarność wykonywanych zadań oraz szkody wyrządzone Teatrowi lub pracownikom na skutek swojej działalności lub jej zaniechania.

W rozdziale V regulaminu organizacyjnego, określono ramowe zakresy zadań

na poszczególnych stanowiskach pracy w Teatrze. W tym zakresie uwagę zwraca posługiwanie się przez regulamin pojęciem „osób doangażowanych” (§ 23 pkt 7).

Mając na uwadze realia rozpoznawanej sprawy wskazać też należy na stanowisko Specjalisty ds. Impresaryjnych, do zadań którego w szczególności należy: 1) prowadzenie impresariatu artystycznego, 2) działalność handlowa we współpracy z Działem Obsługi Widzów, 3) organizowanie występów innych teatrów i zespołów na scenie Teatru(...), 4) przygotowywanie wszelkiego rodzaju umów niezbędnych do realizacji zadań (§ 24 pkt. 5)., jak również na zakres obowiązków Działu Obsługi Widzów, do zadań którego w szczególności należy: 1) sprzedaż biletów na spektakle Teatru oraz imprezy obce,

2) utrzymywanie kontaktów z widzami, 3) zapewnienie frekwencji i korzystnej eksploatacji wszystkich form działalności Teatru (§ 24 pkt. 6).

W § 24 pkt. 7 regulaminu organizacyjnego uregulowano zadania Działu Technicznego, do których należy m. in.: przygotowanie i realizacja działu scenicznego

pod szeroko rozumianym względem technicznym, bezpośrednia obsługa spektakli, przygotowanie scen do eksploatacji, nadzór nad należyтым funkcjonowaniem urządzeń technicznych scen.

W strukturze organizacyjnej teatru w Dziale Technicznym wyodrębniona jest Sekcja Oświetleniowa, w której zatrudniony jest P. K. (vide: schemat organizacyjny).

(vide: (...))

Jeśli natomiast chodzi o Agencję (...) (...) do ustaleń faktycznych Sądu I instancji dodać można, że podmiot ten działa na rynku organizacji imprez artystycznych i rozrywkowych od ponad 20 lat, tj. od 1994 r. Jest to firma rodzinna, o uznanej renomie, znana nie tylko na (...), ale w skali całego kraju, która zorganizowała już ponad 2200 wydarzeń ((...))

Niespornym w sprawie było, że Teatr(...) w G. zawierał umowy, których przedmiot określano jako współorganizację spektakli, z Agencją(...) S.C. (...) w G. (1) od ok. 20 lat. Prawidłowe są ustalenia Sądu I instancji co do treści takich umów dotyczących organizacji spektakli, do których realizacji zaangażowany został ubezpieczony P. K.. Nie ma zatem potrzeby powtarzania ustaleń Sądu Okręgowego poczynionych w tym zakresie.

Przypomnieć jedynie można, że umowy te jednolicie wskazywały, iż przedmiotem zobowiązania Teatru (...) w G. wobec Agencji (...) jest udostępnienie sceny, widowni, garderób i niezbędnej obsługi technicznej w dniu danego spektaklu oraz przystosowanie sceny dla potrzeb jego realizacji. Z tytułu realizacji przedmiotu umowy Agencja zobowiązywała się natomiast do zapłaty Teatrowi określonej sumy pieniężnej, z tym zastrzeżeniem, że wszelkie koszty obsługi

technicznej, obsługi widowni o foyer oraz służb zabezpieczenia budynku przy przygotowaniu i realizacji spektaklu ponosi Agencja

na podstawie oddzielnych umów z osobami doangażowanymi w celu przygotowania i wykonania spektakli. Agencja zobowiązywała się do zapłaty tych kwot gotówką w dniu realizacji spektaklu. W umowach przewidziane zostało, że kolportaż biletów prowadzony będzie zarówno przez Agencję, jaki Teatr (...). Ceny biletów ustalała Agencja. Wpływy z biletów stanowiły własność Agencji. Umowy przywidywała także zobowiązanie Agencji i wykonawców realizujących przedmiot umowy do przestrzegania obowiązujących w Teatrze przepisów administracyjnych, p.poż. i bhp. W szczególności wskazane zostało, że wszelkie „obce” urządzenia elektryczne zasilane z sieci elektrycznej Teatru powinny posiadać protokół zbadania stanu izolacji i skuteczności zerowania.

Mając na uwadze stanowisko Sądu I instancji, Sąd Apelacyjny za uzasadnione uznał też wskazanie na zeznania zastępcy dyrektora Teatru (...)w G. B. G., z których wynikało, że przedmiot umów z Agencją (...) został określony jako współorganizacja spektakli, choć de facto były to umowy najmu, z uwagi na zalecenia Departamentu Programów Regionalnych Urzędu Marszałkowskiego dotyczące przepisów obowiązujących w zakresie pomocy publicznej (kwestia finansowania przebudowy budynku Teatru (...)). Sugerowano mianowicie nieposługiwanie się stricte słowem „najem”, aby uniknąć możliwości zakwalifikowania przedmiotowych działań jako nieuprawnionej pomocy publicznej. Sąd odwoławczy, odmiennie niż Sąd Okręgowy, dał wiarę tym wyjaśnieniom. Modernizację obiektu Teatru finansowaną ze środków Unii Europejskiej potwierdzają zapisy w umowie w sprawie prowadzenia jako wspólnej instytucji kultury - Teatru (...) w G. zawartej 10 września 2007 r. pomiędzy Samorządem Województwa (...) a Gminą Miasta (...)wraz z aneksem z 9 września 2009 r.

Przyjmując za wiarygodne powyżej omówione zeznania B. G. oraz mając na uwadze wyniki analizy pozostałego materiału dowodowego (o czym szerzej będzie mowa w dalszej części uzasadnienia), Sąd Apelacyjny ustalił, że rzeczywistym przedmiotem umów łączących Teatr (...)w G. oraz Agencję (...) było wyłącznie udostępnienie sceny, widowni i garderób oraz sprzętu koniecznego do realizacji spektakli i innych wydarzeń. Na mocy tychże umów Teatr nie był natomiast zobowiązany do zapewnienia Agencji personelu do obsługi tychże urządzeń, jak również osób zajmujących się obsługą widowni i foyer. To, że obsługę techniczną urządzeń zapewniały osoby zatrudnione w Teatrze (...)na podstawie umowy o pracę dyktowane było zupełnie innymi, racjonalnymi względami, a mianowicie znajomością przez te osoby skomplikowanych urządzeń oraz ich dużą wartością. Wyniki postępowania dowodowego nie pozwalają na ustalenie, jakoby wymóg zatrudnienia przez Agencję pracowników technicznych Teatru motywowany był jakimikolwiek innymi przesłankami, w tym sugerowaną przez Sąd I instancji chęcią obejścia przepisów o czasie pracy, czy też - jak twierdzi pozwany - dążeniem do zmniejszenia obciążeń publicznoprawnych.

Zgodnie z rzeczywistym stanem rzeczy Sąd I instancji ustalił również, że P. K. jest zatrudniony w Teatrze (...)w G. na podstawie umowy o pracę od ponad 40 lat, tj. od 16 sierpnia 1976 r., aktualnie jako Kierownik Sekcji Oświetlenia. Do jego obowiązków należy znajomość scenariusza świateł i efektów świetlnych przygotowanej sztuki, obsługa pulpitu świateł regulowanych, współpraca z kierownikiem obsługi sceny przy organizacji prób przedstawień, wyjazdów i imprez obcych, udział w opracowywaniu scenariusza świateł i sporządzanie planu oświetlenia i efektów świetlnych, uczestniczenie w próbach technicznych świateł, uczestniczenie w próbach przedstawienia zgodnie z miesięcznym harmonogramem pracy (vide: zakres obowiązków - k. 46 - 47 a.s.).

Uzupełniając w tym zakresie ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego, stwierdzić należy, że - jeśli chodzi o pracę dla Agencji (...) - w postępowaniu przed organem rentowym, ubezpieczony wyjaśnił - a Sąd Apelacyjny wyjaśnieniom tym w pełni daje wiarę jako logicznym, szczerym i spójnym z pozostałym materiałem dowodowym - że niemożliwością było udostępnienie obcej firmie całego sprzętu teatru do realizacji zewnętrznego wydarzenia. Dlatego też, aby realizować zewnętrzne spektakle, konieczna jest obsługa Teatru (...) w G.. Co do zasady cały sprzęt oświetleniowy jest własnością Teatru (...)w G.. Zdarza się, że część sprzętu jest wyposażeniem obcego teatru.

Powyższe potwierdzają także zeznania zastępcy dyrektora Teatru (...)B. G., przesłuchanego w charakterze świadka w postępowaniu przed Sądem

I instancji. Wskazał on mianowicie, że Teatr dysponuje bardzo zaawansowanym parkiem technologicznym. Najbardziej kosztowne i skomplikowane urządzenia techniczne nie są w ogóle udostępniane podmiotom zewnętrznym, chyba że na specjalnych warunkach finansowych i prawnych. Stąd dążenie Teatru do tego, aby obsługa tych urządzeń, także w ramach imprez organizowanych przez podmioty zewnętrznego, zajmowali się pracownicy Teatru.

Informację o spektaklu organizowanym przez Agencję (...) przekazuje kierownik M. N.. Po uzyskaniu zgody przez pracowników na udział

w realizacji danego spektaklu, Ż. W. przekazuje pracownikom stosowne dokumenty. Umowy te otrzymują on przed imprezą w teatrze. Stawki za realizację zamówienia podaje kierownik M. N. i pracownicy mogą je zaakceptować bądź nie. Wynagrodzenie jest płatne gotówką po realizacji wydarzenia.

Realizacja pracy dla Agencji (...), jak zeznał P. K., z reguły odbywa się tak, że kierownik M. N. przynosi rider techniczny wymagań dotyczących danego spektaklu, który trzeba zaadaptować do warunków technicznych istniejących w teatrze, tj. dopasować odpowiednio sprzęt. To dopasowanie sprzętu jest wstępną fazą pracy, następnie rolną ubezpieczonego jest odpowiednie oświetlenie sceny w trakcie realizacji spektaklu wystawianego przez inny teatr na deskach Teatru (...) w G.. Oznacza to wprowadzenie do komputera oświetleniowego odpowiednich danych dotyczących sekwencji scen świetlnych (k. 41 - 43 protokołu kontroli - k. 1885 - 1889 akt ZUS).

Ustalenia faktyczne Sądu I instancji należało nadto niewątpliwie uzupełnić

o okoliczności dotyczące czasu pracy P. K. w Teatrze (...)w G.. Zauważyć trzeba, że Sąd I instancji doszedł do wniosku o zawieraniu umów przez Teatr (...) w G. oraz przez pracowników teatru z Agencją (...) w celu obejścia przepisów o czasie pracy, tj. w związku z chęcią uniknięcia przekroczeń norm czasu pracy pracowników w teatrze, nie czyniąc jakichkolwiek ustaleń co do rzeczywistego czasu pracy ubezpieczonego w ramach zatrudnienia przez Teatr (...)w G. oraz w ramach umów cywilnoprawnych zawieranych z Agencją (...).

I tak, stwierdzić należy, że - jak wynika z ustaleń protokołu kontroli ZUS - czas pracy pracowników Teatru(...)w G. jest zróżnicowany i zależy od stanowiska pracy. Praca uzależniona jest od wystawianych spektakli, odbywający się prób. Dlatego czas pracy jest ruchomy (k. 11 protokołu kontroli ZUS - k. 1825 akt ZUS). Z zeznań P. K., przesłuchanego w toku postępowania administracyjnego, wynika, iż nie ma ona stałych godzin pracy w teatrze (potwierdza to zestawienie sporządzone na podstawie ewidencji czasu pracy - k. 12 protokołu kontroli ZUS - k. 1826 akt ZUS) . Pracuje w godzinach wynikających z repertuaru teatru. Obowiązuje go sześciomiesięczny okres rozliczeniowy. Ubezpieczony wskazał ponadto, że w przypadku jego stanowiska pracy nie występują nadgodziny.

W sześciomiesięcznym okresie rozliczeniowym wszystkie godziny bilansują się (k. 21 protokołu kontroli ZUS - k. 1845 akt ZUS).

W aktach ZUS znajduje się szereg dokumentów zatytułowanych „Harmonogram pracy. Oświetlenie”, a dotyczących kolejnych miesięcy z lat 2013 i 2014 (k. 1535 - 1581 akt ZUS). Pozwany organ, dysponując takimi zestawieniami czasu pracy P. K., nie wyprowadził jednak z nich na żadnym etapie tak postępowania administracyjnego, jak i sądowego, wniosków w przedmiocie przestrzegania norm czasu pracy, w tym ewentualnej pracy w godzinach nadliczbowych. Nie jest przy tym rzeczą Sądu Apelacyjnego wyręczenie strony w zakresie inicjatywy dowodowej.

Podkreślić zatem należy, że stwierdzenie Sądu I instancji o chęci ukrycia przez strony spornych umów przekraczania przez pracowników Teatru (...) w G. norm czasu pracy pozbawione jest jakichkolwiek podstaw faktycznych. Wyprowadzenie przez Sąd takiego wniosku wyłącznie na podstawie zeznań świadków i ubezpieczonego P. K., z których wynikało, że Teatr nie mógłby już zlecać pracownikom dodatkowych zadań z uwagi na obowiązujące normy czasu pracy, uznać należy za nieuprawnione.

Skoro zaś Sąd I instancji w istocie w ogóle nie badał czasu pracy P. K.

w spornych okresach, brak było podstaw do uznania, że umowa pomiędzy P. K. a Agencją (...) została zawarta w celu obejścia prawa, tj. przepisów gwarancyjnych o czasie pracy i w konsekwencji była nieważna.

Kontynuując rozważania stwierdzić należy, że nie mniej istotne znaczenie ma ustalenie, jakie kwoty wynagrodzeń P. K. otrzymywał w kolejnych spornych miesiącach pracy z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w Teatrze(...) w G., a ile - z tytułu realizacji umów cywilnoprawnych zawartych z Agencją (...). Dane w tym zakresie wynikają z dokumentów zatytułowanych „Zestawienie podstaw wymiaru z tytułu wykonywanej umowy cywilnoprawnej oraz umowy o pracę zawartej z Teatrem(...)w G.” (k. 1751 - 1772 akt ZUS). Z dokumentów tych wynika, że P. K.:

- w październiku 2013 r. otrzymał 840 zł z tytułu umowy cywilnoprawnej oraz 6.350,96 zł z tytułu umowy o pracę,
- w listopadzie 2013 r. otrzymał 1.000 zł z tytułu umowy cywilnoprawnej oraz 6.200 zł z tytułu umowy o pracę,
- w grudniu 2013 r. otrzymał 500 zł z tytułu umowy cywilnoprawnej oraz 6.820 zł z tytułu umowy o pracę,
- w lutym 2014 r. otrzymał 950 zł z tytułu umowy cywilnoprawnej oraz 6.660 zł z tytułu umowy o pracę,
- w marcu 2014 r. otrzymał 500 zł z tytułu umowy cywilnoprawnej oraz 8.455 zł z tytułu umowy o pracę,
- w kwietniu 2014 r. otrzymał 660 zł z tytułu umowy cywilnoprawnej oraz 4.860 zł z tytułu umowy o pracę,
- w maju 2014 r. otrzymał 450 zł z tytułu umowy cywilnoprawnej oraz 5.390 zł z tytułu umowy o pracę.

Porównanie kwot wynagrodzeń otrzymywanych przez ubezpieczonego w danym miesiącu z tytułu wynagrodzenia za pracę oraz z tytułu umów cywilnoprawnych jest kolejnym z argumentów podważających założenie pozwanego o działaniu Teatru zmierzającym do zmniejszenia ciężących na nim zobowiązań publicznoprawnych. Nieracjonalne byłoby bowiem dążenie Teatru do uniknięcia obowiązku zapłaty składek na ubezpieczenia społeczne od kwot stanowiących zaledwie kilka procent wynagrodzenia pracownika.

Z tych samych dokumentów wynikają również zbiorcze kwoty wypłat dokonanych na rzecz pracowników Teatru (...)w G. przez Agencję (...) z tytułu realizacji przez nich umów cywilnoprawnych. Kwoty te w poszczególnych miesiącach prezentowały się następująco:

- luty 2013 r. - 16.028 zł,
- maj 2013 r. - 5.018 zł,
- październik 2013 r. - 13.629 zł,
- listopad 2013 r. - 16.092 zł
- grudzień 2013 r. - 6.748 zł,
- luty 2014 r. - 21.377 zł,
- marzec 2014 r. - 17.384,00 zł,
- kwiecień 2014 r. - 11.110 zł,
- maj 2014 r. - 7.352 zł,

- październik 2014 r. - 8.662 zł,
- listopad 2014 r. - 19.497 zł,
- grudzień 2014 r. - 5.966 zł.

W aktach ZUS znajdują się również listy zapisów w rejestrze VAT, faktury VAT i umowy o współorganizacji poszczególnych spektakli przedłożone przez Teatr (...) w G., z których wynikają kwoty wynagrodzeń Agencji (...) na rzecz teatru z tytułu realizacji tychże umów (k. 685 - 757 akt ZUS).

Z analizy tych dokumentów wynika, że Agencja (...) z tytułu realizacji umów o współpracy uiszcza na rzecz Teatru (...) w G. wynagrodzenie w następujących kwotach:

- za luty 2013 r. - 29 tys. zł;
- za maj 2013 r. - 5 tys. zł;
- za wrzesień 2013 r. - 80 tys. zł;
- za grudzień 2013 r. - 18 tys. zł;
- za luty 2014 r. - 58.450 zł;
- za marzec 2014 r. - 58.450 zł;
- za maj 2014 r. - 18.500 zł;
- za sierpień 2014 r. - 3.075 zł;
- za październik 2014 r. - 18.300 zł;
- za listopad 2014 r. - 44.600 zł;
- za grudzień 2014 r. - 6.000 zł.

Porównanie kwot zapłaconych w poszczególnych miesiącach Teatrowi (...) w G. przez Agencję (...) z kwotami wynagrodzeń wypłaconych przez Agencję pracownikom teatru zaangażowanym do realizacji przedstawień wystawianych przez Agencję doprowadziło Sąd Apelacyjny do przekonania, że nielogiczny i nie odpowiadający zasadom racjonalności ekonomicznej byłby wniosek, jakoby kwoty wynagrodzeń dla pracowników ukryte były w ogólnej kwocie wynagrodzenia za tzw. współorganizację spektakli. Kwoty pozostające po odjęciu wynagrodzeń pracowników od miesięcznych sum wypłacanych teatrowi nie są bowiem na tyle reprezentatywne, aby można je było uznać za adekwatne wynagrodzenie za udostępnienie sceny wraz z potrzebnym sprzętem, widowni, foyer i garderób.

Mając na uwadze ustalenia faktyczne Sądu I instancji, jak również ustalenia poczynione w toku uzupełniającego postępowania dowodowego na podstawie art. 382 k.p.c., Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania, że zaskarżona decyzja organu rentowego jest nieprawidłowa, nie ma bowiem podstaw do zastosowania w realiach rozpoznawanej sprawy art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, dla rozpoznania istoty niniejszej sprawy kluczowa jest interpretacja pojęcia prawnego wykonywania pracy przez zleceniobiorcę osoby trzeciej na rzecz pracodawcy, z którym zleceniobiorca pozostaje w stosunku pracy, w rozumieniu art. 8 ust. 2a ustawy systemowej. Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 8 ust. 2a ustawy

o systemie ubezpieczeń społecznych za pracownika uważa się także osobę wykonującą pracę na podstawie umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, albo umowy o dzieło, jeżeli umowę taką zawarła z pracodawcą, z którym pozostaje w stosunku pracy, lub jeżeli w ramach takiej umowy wykonuje pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy.

Posiłkując się w tym zakresie podzielanymi przez Sąd drugiej instancji rozważaniami prawnymi zwartymi w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 3 czerwca 2019 r. (III AUa 301/18, LEX nr 2692949) przypomnieć można, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego, zapoczątkowanym uchwałą z 2 września 2009 r., sygn. akt II UZP 6/09 (OSNP nr 3-4/2010, poz. 46) i dalej: wyrok z 18 października 2011 r., sygn. akt III UK 22/11 oraz wyrok z 11 maja 2012 r., sygn. akt I UK 5/12, jednolicie przyjmuje się, że w wypadku, gdy osoba pozostająca w stosunku pracy, jednocześnie w ramach umowy zlecenia zawartej z osobą trzecią wykonuje pracę na rzecz swojego pracodawcy, to wówczas ten pracodawca jest płatnikiem składek na obowiązkowe ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe tego pracownika z tytułu tej umowy (tak również: uchwała SN z 6 lutego 2014 r., sygn. akt II UK 279/13, Lex nr 1436176).

Sąd Najwyższy w wyroku z 23 maja 2014 r., (II UK 445/13, LEX nr 1475168), podsumowując dotychczasowe stanowisko w sprawie wykładni powyższego przepisu wskazał między innymi, że art. 8 ust. 2a ustawy systemowej rozszerza pojęcie pracownika dla celów ubezpieczeń społecznych poza sferę stosunku pracy. Rozszerzenie to dotyczy wykonywania pracy na podstawie jednej z wymienionych w nim umów prawa cywilnego przez osobę, która umowę taką zawarła z pracodawcą, z którym pozostaje w stosunku pracy, a także wykonywania pracy na podstawie jednej z tych umów przez osobę, która wymienioną umowę zawarła z osobą trzecią, jednak w ramach tej umowy wykonuje pracę na rzecz pracodawcy,

z którym pozostaje w stosunku pracy. Przesłanką decydującą o uznaniu takiej osoby za pracownika w rozumieniu ustawy systemowej jest to, że - będąc pracownikiem związanym stosunkiem pracy z określonym pracodawcą - jednocześnie świadczy na jego rzecz pracę

w ramach umowy cywilnoprawnej zawartej z inną osobą. Sąd Najwyższy wywodził, że celem takiej regulacji jest ograniczenie korzystania przez pracodawców z umów cywilnoprawnych zawieranych z własnymi pracownikami dla realizacji tych samych zadań, które wykonują

w ramach łączącego strony stosunku pracy, by w ten sposób ominąć ograniczenia wynikające z ochronnych przepisów prawa pracy i uniknąć obciążeń z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, jak też celem tej regulacji jest ochrona pracowników przed skutkami fluktuacji podmiotowej po stronie zatrudniających w trakcie procesu świadczenia pracy, polegającej

na przekazywaniu pracowników przez macierzystego pracodawcę innym podmiotom (podwykonawcom), którzy zatrudniają tych pracowników w ramach umów cywilnoprawnych nieobjętych obowiązkiem ubezpieczeń społecznych (umowa o dzieło) lub zwolnionych z tego obowiązku w zbiegu ze stosunkiem pracy (umowa agencyjna, zlecenia lub inna umowa

o świadczenie usług, do której stosuje się przepisy o zleceniu). W orzecznictwie Sądu Najwyższego zwraca się również uwagę, że na tle art. 8 ust. 2a ustawy systemowej pojęcie pracownika w zakresie ubezpieczenia społecznego nie pokrywa się ściśle z takim pojęciem, jakim posługuje się prawo pracy, a odczytywanie tego przepisu w związku z art. 6 ust. 1 pkt 1 oraz art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy systemowej prowadzi do wniosku, że rzeczywisty stosunek prawny regulowany wymienionymi w nim umowami cywilnymi, który istnieje na gruncie prawa cywilnego, nie wywołuje skutków w zakresie prawa ubezpieczeń społecznych.

W wyroku Sądu Najwyższego z 7 lutego 2017 r., sygn. akt II UK 693/15, został wyrażony pogląd, zgodnie z którym „Praca wykonywana na rzecz pracodawcy” to praca, której rzeczywistym beneficjentem jest pracodawca, niezależnie od formalnej więzi prawnej łączącej pracownika z osobą trzecią. Oznacza to, że bez względu na rodzaj wykonywanych czynności przez pracownika wynikających z umowy zawartej z osobą trzecią oraz niezależnie od tożsamości rodzaju

działalności prowadzonej przez pracodawcę i osobę trzecią, wystarczającą przesłanką zastosowania art. 8 ust. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r.

o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 963 ze zm.) jest korzystanie przez pracodawcę z wymiernych rezultatów pracy swojego pracownika, wynagradzanego przez osobę trzecią ze środków pozyskanych od pracodawcy na podstawie umowy łączącej pracodawcę z osobą trzecią. Z punktu widzenia przepływów finansowych, to pracodawca przekazuje osobie trzeciej środki na sfinansowanie określonego zadania, stanowiącego przedmiot swojej własnej działalności, a osoba trzecia, wywiązując się z przyjętego zobowiązania, zatrudnia pracowników pracodawcy. Wszystko to zaś ma na celu obniżenie kosztów zatrudnienia przez zastąpienie „oskładkowanego” wynagrodzenia za pracę „nieoskładkowanym” wynagrodzeniem za wykonanie dzieła lub za wykonanie usług.

Powyższy pogląd jest w orzecznictwie konsekwentnie utrzymywany

- por. postanowienie Sądu Najwyższego z 5 września 2018 r., sygn. akt I UK 367/17; postanowienie Sądu Najwyższego z 6 czerwca 2018 r., sygn. akt I UK 300/17, postanowienie Sądu Najwyższego z 12 kwietnia 2018 r., sygn. akt II UK 284/17.

Należy też przypomnieć, że w kontekście przepisu art. 8 ust. 2a ustawy systemowej, utrwalone orzecznictwo wskazuje, że zwrot „działać na rzecz” opisuje sytuację faktyczną,

w której należy zastosować konstrukcję uznania za pracownika. W judykaturze zauważa się, że określenie działać "na rzecz" użyte zostało w art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w innym znaczeniu, niż w języku prawa, w którym działanie "na czyjąś rzecz" może się odbywać w wyniku istnienia określonej więzi prawnej (stosunku prawnego). Stosunkiem prawnym charakteryzującym się działaniem na rzecz innego podmiotu jest stosunek pracy, do którego istotnych cech należy działanie na rzecz pracodawcy (art. 22 k.p.). W kontekście przepisu art. 8 ust. 2a ustawy systemowej zwrot ten opisuje zatem sytuację faktyczną, w której należy zastosować konstrukcję uznania za pracownika. Jest nią istnienie trójkąta umów, tj.: 1) umowy o pracę, 2) umowy zlecenia (o dzieło) między pracownikiem,

a osobą trzecią i 3) umowy o podwykonawstwo między pracodawcą i zleceniodawcą.

To pracodawca w wyniku umowy o podwykonawstwo przejmuje w ostatecznym rachunku rezultat pracy wykonanej na rzecz zleceniodawcy. „Praca wykonywana na rzecz pracodawcy" to zatem praca, której rzeczywistym beneficjentem jest pracodawca, a zatem - bez względu

na rodzaj wykonywanych czynności przez pracownika wynikających z umowy zawartej

z osobą trzecią oraz niezależnie od tożsamości rodzaju działalności prowadzonej

przez pracodawcę i osobę trzecią - wystarczającą i konieczną przesłanką do zastosowania

art. 8 ust. 2a ustawy systemowej jest korzystanie przez pracodawcę z wymiernych rezultatów pracy swojego pracownika, zatrudnionego na podstawie umowy cywilnoprawnej przez osobę trzecią i wynagradzanego przez nią ze środków pozyskanych od pracodawcy na podstawie umowy łączącej pracodawcę z osobą trzecią (tak wyrok Sądu Najwyższego z 7 lutego 2017 r., sygn. akt II UK 693/15). W orzecznictwie trafnie wskazuje się, że art. 8 ust. 2a ustawy systemowej dotyczy z reguły takiej pracy wykonywanej na podstawie umowy cywilnoprawnej na rzecz pracodawcy, która mogłaby być świadczona przez jej wykonawcę

w ramach stosunku pracy z tym pracodawcą, z tym że musiałby on wówczas przestrzegać ograniczeń i obciążeń wynikających z przepisów prawa pracy (tak uchwała Sądu Najwyższego z 2 września 2009 r., sygn. akt II UZP 6/09).

Powracając do rozważań Sądu Apelacyjnego w Szczecinie zawartych w uzasadnieniu wyroku z 3 czerwca 2019 r. podkreślić należy, że wskazanego poglądu prawnego nie można stosować automatycznie, bez rozważenia realiów konkretnej sprawy i bez oceny wartości chronionych artykułem 8 ust. 2a ustawy systemowej. Przepis art. 8 ust. 2a ustawy systemowej dotyczy, jako płatnika składek, pracodawcy, na rzecz którego w istocie jest wykonywana praca przez zleceniobiorcę osoby trzeciej. Niemniej jednak, treść tego przepisu nie prowadzi wprost do konkluzji, że ustawodawca jednoznacznie uregulował, iż w każdym przypadku, gdy zleceniobiorca osoby trzeciej pracuje w formie organizacyjnej wytyczonej

przez własnego pracodawcę, to istnieje obowiązek uznania, że praca jest świadczona na rzecz własnego pracodawcy w rozumieniu art. 8 ust. 2a, a nie na rzecz zleceniodawcy.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, decydującym kryterium dla oceny, czy wykreowana relacja prawna trzech podmiotów: pracodawcy, pracownika/zleceniobiorcy i osoby trzeciej/zleceniodawcy nie narusza normy z art. 8 ust. 2a ustawy systemowej, jest właśnie przesłanka świadczenia pracy przez zleceniobiorcę osoby trzeciej na rzecz własnego pracodawcy. Nie można przy tym automatycznie przyjmować, że w każdym przypadku, gdy praca zleceniobiorcy wykazuje jakikolwiek związek z działalnością własnego pracodawcy, będzie istniał obowiązek zastosowania art. 8 ust. 2a ustawy systemowej. Ustawodawca nie wprowadził tutaj fikcji prawnej i nie ma podstaw, by w każdym takim przypadku z mocy prawa stwierdzać podleganie ubezpieczeniu społecznemu u pracodawcy. Przyjęcie takiej oceny jest nadinterpretacją treści normy zawartej w art. 8 ust. 2a ustawy systemowej. W przekonaniu Sądu Apelacyjnego, po to by stwierdzić, na czyją rzecz pracuje zleceniobiorca, należy uwzględnić wszystkie okoliczności, w jakich realizowana jest umowa zlecenia zawarta z osobą trzecią, nie jest zaś wystarczająca fragmentaryczna ocena działalności podmiotów, sprowadzająca się do stwierdzenia istnienia jakiegokolwiek więzi pracy zleceniobiorcy z działalnością podmiotu będącego jednocześnie pracodawcą zleceniobiorcy.

Zdaniem Sądu odwoławczego w realiach rozpoznanej sprawy organ rentowy automatycznie zastosował normę z art. 8 ust. 2a ustawy systemowej, bez wnikięcia

w zagadnienie, kto w istocie bezpośrednio korzystał z efektów pracy P. K.. Zauważyć trzeba, że o ile definicja zwrotu „wykonuje pracę na rzecz pracodawcy” może budzić kontrowersje in abstracto, o tyle obowiązkiem orzekających sądów staje się odzwierciedlenie w konkretnych okolicznościach faktycznych, czy z takim wykonywaniem pracy mamy do czynienia.

Przypomnieć należy, że - jak wynika z analizy materiału dowodowego - P. K. zatrudniony był w Teatrze (...)w G. na stanowisku Kierownika Sekcji Oświetlenia. W zakres jego obowiązków wchodziło, ogólnie rzecz ujmując, opracowywanie scenariusza świateł i sporządzanie planu oświetlenia i efektów świetlnych oraz uczestniczenie w próbach technicznych świateł i próbach przedstawienia oraz samych przedstawieniach.

Na podstawie umów cywilnoprawnych zawartych z Agencją (...) ubezpieczony wykonywał rodzajowo analogiczne czynności, z tym że nie opracowywał scenariusza świateł, ale dostosowywał rider techniczny wymagań konkretnego spektaklu obcego teatru do możliwości technicznych Teatru (...) w G..

Niesporne w sprawie było, że obowiązki P. K. wykonywane na rzecz Agencji (...) nie kolidowały z obowiązkami pracowniczymi na rzecz Teatru (...) i były realizowane poza godzinami pracy w Teatrze - w dni wolne od pracy, tj. w poniedziałki, czasami we wtorki, gdy w Teatrze (...) nie odbywały się ani przedstawienia, ani próby przedstawień.

Ustalone fakty prowadzą do wniosku, że P. K. pracował na rzecz Agencji (...) niezależnie od potrzeb Teatru (...).

Sąd Apelacyjny dostrzega okoliczność, iż obsługę techniczną, w tym oświetlenie, spektakli wystawianych przez Agencję (...) mogły wykonywać i rzeczywiście wykonywały wyłącznie osoby zatrudnione w Teatrze (...)w G.. W ocenie Sądu było to jednak uzasadnione wartością sprzętu, którego obsługi wymagało przygotowanie i wstawienie przedstawienia od strony technicznej, jak również odpowiedzialnością Teatru za ten sprzęt. Co więcej, jak podał P. K., struktura oświetlenia w Teatrze jest na tyle skomplikowana, że osoba z zewnątrz po prostu nie byłaby w stanie samodzielnie jej obsłużyć. W tym kontekście nie budzi wątpliwości Sądu fakt, że Teatr (...)wymagał, aby Agencja (...) do realizacji organizowanych wydarzeń zatrudniała jego pracowników. Nie było przy tym sporne, iż decyzja o podjęciu się pracy przy danym spektaklu Agencji (...) była dobrowolna. Teatr nie narzucał swoim pracownikom takiego obowiązku (vide: zeznania B. G., Ż. W.). P. K. jednoznacznie zeznał, że może się zgodzić na udział w realizacji imprezy obcej, ale nie musi. Nie jest to polecenie służbowe.

Przypomnieć w tym miejscu należy, że jeśli chodzi o przepływy finansowe, w sytuacjach objętych hipotezą art. 8 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych

to pracodawca przekazuje osobie trzeciej środki na sfinansowanie określonego zadania, stanowiącego przedmiot swojej własnej działalności, a osoba trzecia, wywiązując się z przyjętego zobowiązania, zatrudnia pracowników pracodawcy. W rozpoznawanej sprawie sytuacja taka nie zachodzi. Na mocy umów o współorganizacji spektakli przepływ pieniędzy miał miejsce w odwrotnym kierunku. To Agencja (...) przekazywała środki finansowe Teatrowi (...) w G. z tytułu najmu sceny i innych pomieszczeń Teatru. W ocenie Sądu Apelacyjnego brak jest podstaw do uznania, jakoby źródłem tego przysporzenia po stronie Teatru była praca świadczona przez pracowników Teatru na podstawie umów cywilnoprawnych zawartych z Agencją (...). Źródłem tym była natomiast posiadana przez Teatr i udostępniana Agencji baza materialna - scena z widownią oraz inne pomieszczenia oraz sprzęt techniczny niezbędny do wystawienia spektaklu.

W kontekście powyższego istotne znaczenie ma fakt, iż wynagrodzenie wypłacane pracownikom Teatru przez Agencję (...) za pracę przy realizacji konkretnego wydarzenia organizowanego przez Agencję nie było w żaden sposób uzależnione od ich wynagrodzenia ze stosunku pracy. Agencja (...) rozliczała to wynagrodzenie niezależnie od wynagrodzenia otrzymywanego przez pracowników od Teatru (...) w G., którego składniki i wysokość regulowane są przytoczonymi powyżej przepisami ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej oraz regulaminu organizacyjnego teatru. Wynagrodzenia te płatne były gotówką w dniu danego spektaklu, co potwierdziły spójne zeznania przesłuchanych w sprawie świadków i ubezpieczonego.

Jak już wyżej wskazano, Sąd Apelacyjny nie znalazł przy tym podstaw do uznania, jakoby wynagrodzenia z tytułu umów cywilnoprawnych ukryte były w wynagrodzeniu przewidzianym w poszczególnych umowach o współorganizację spektakli zawartych pomiędzy Teatrem (...) a Agencją (...). Sumy pozostające po odjęciu kwot wynagrodzeń wypłaconych przez (...) w danym miesiącu na rzecz zaangażowanych pracowników Teatru (...) od ogólnej kwoty miesięcznych wynagrodzeń wypłacanych teatrowi z tytułu umów o współorganizację spektakli, zasadniczo nie byłyby bowiem adekwatne do objętych tych wynagrodzeniem kosztów wynajmu sceny, widowni, garderób itp.

Sąd odwoławczy doszedł w konsekwencji do przekonania, że w niniejszej sprawie nie zachodzi konieczna dla zastosowania art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych przesłanka wynagradzania pracownika przez osobę trzecią ze środków pozyskanych od pracodawcy na podstawie umowy łączącej pracodawcę z tą osobą trzecią.

Należy zwrócić uwagę i na ten aspekt, że P. K., pracując przy poszczególnych wydarzeniach w ramach umów z Agencją (...), nie podlegał nadzorowi ze strony Teatru. Jak to wynikało z zeznań ubezpieczonego, ale też świadka S. B. realizacja oświetlenia realizowała się poprzez współpracę oświetleniowca Teatru (...) z oświetleniowcem teatru obcego.

Sąd Apelacyjny wziął również pod uwagę, że wszelkie koszty wystawienia spektaklu i dochody z tytułu realizacji imprezy leżały po stronie Agencji (...), co wynikało tak z treści umów o współorganizację spektakli, jak i zeznań świadków S. B., T. B. i B. G.. Teatr nie uczestniczył w zyskach z tego tytułu ani nie partycypował w ewentualnych stratach.

Podkreślenia wymaga, że działalność Teatru (...) w G. nie jest działalnością komercyjną. Jak wynika z przywołanych powyżej przepisów, w tym przede wszystkim przepisów ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej, jest to działalność kulturalna, nie będąca działalnością gospodarczą. Zgodnie z § 3 statutu Teatru (...) w G. Teatr jest samorządową instytucją kultury, dla której prowadzenie działalności kulturalnej jest podstawowym celem statutowym.

Organizator (podmiot tworzący instytucję kultury) zapewnia instytucji kultury środki niezbędne do rozpoczęcia i prowadzenia działalności kulturalnej oraz do utrzymania obiektu, w którym ta działalność jest prowadzona. Ponadto, organizator przekazuje instytucji kultury środki finansowe w formie dotacji: 1) podmiotowej na dofinansowanie działalności bieżącej w zakresie realizowanych zadań statutowych, w tym na utrzymanie i remonty obiektów; 2) celowej na finansowanie lub dofinansowanie kosztów realizacji inwestycji; 3) celowej na realizację wskazanych zadań i programów. Zasadniczo jednak instytucja kultury, jaką jest Teatr (...) w G., pokrywa koszty bieżącej działalności i zobowiązania

z uzyskiwanych przychodów, którymi są przychody z prowadzonej działalności, w tym ze sprzedaży składników majątku ruchomego, dotacje podmiotowe i celowe z budżetu państwa lub jednostki samorządu terytorialnego, środki otrzymane od osób fizycznych i prawnych oraz z innych źródeł, ale także przychody z najmu i dzierżawy składników majątkowych.

Przepis § 17 ust. 1 pkt. 4 statutu Teatru (...) stanowi, że teatr może prowadzić działalność gospodarczą, w tym m. in. dzierżawić i wynajmować pomieszczenia własne. Zgodnie jednak z § 17 ust. 3 statutu przychody z działalności gospodarczej przeznaczane są wyłącznie na realizację działalności statutowej Teatru. Postanowienie to zgodne jest z § 14 statutu Teatru (...)w G., który stanowi, że majątek i przychody Teatru służą jedynie realizacji jego celów statutowych, tj. prowadzeniu działalności kulturalnej.

W ocenie Sądu Apelacyjnego fakt, iż Teatr (...)w G. nie prowadzi działalności o charakterze komercyjnym, a wszelkie jego przychody przeznaczane są wyłącznie na prowadzenie działalności kulturalnej jak podstawowego celu statutowego, ma ważne znaczenie dla oceny okoliczności rozpoznawanej sprawy. Jest to jeden z argumentów przekonujących Sąd Apelacyjny, iż Teatr(...) w G., udostępniając swoich pracowników do realizacji spektakli Agencji (...), nie działał w celu, jak zarzuca organ rentowy, świadczenia przez nich w rzeczywistości pracy na rzecz Teatru. Prace powierzone pracownikom przez Agencję (...) nie stanowiły kontynuacji pracy świadczonej na rzecz Teatru w zatrudnieniu pracowniczym.

Sąd odwoławczy nie ma wątpliwości, że Agencja (...) nie była „podwykonawcą” Teatru (...) w G. - tak jak miałyby to miejsce w przypadku objętym hipotezą art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. To nie Teatr (...) poszukiwał podmiotu, który mógłby realizować zadania Teatru jako podwykonawca, zatrudniając jednak w tym celu w oparciu o nieoskładkowane umowy cywilnoprawne pracowników Teatru, co zmniejszałoby koszty pracownicze po stronie Teatru. Wprost przeciwnie, to Agencja (...) poszukiwała podmiotu dysponującego profesjonalną sceną i widownią, umożliwiającymi organizowanie wydarzeń impresaryjnych. Fakt, że w taki układ okoliczności zaangażowane były trzy podmioty (Agencja - Teatr - pracownik Teatru) nie może być automatycznie kwalifikowany jako sytuacja objęta normą art. 8 ust. 2a ustawy systemowej.

Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie, mając na uwadze wyniki dogłębnej analizy materiału dowodowego, jest przekonany, iż zawieranie przez Teatr (...)w G.

z Agencją (...) umów o współorganizację spektakli nie wynikało z dążenia Teatru do przeniesienia ciężaru zatrudnienia pracowników na podmiot zewnętrzny z zamiarem uniknięcia obowiązku opłacania składek czy realizacji gwarancji pracowniczych, w tym w zakresie norm czasu pracy. Znamienne jest, że z inicjatywą podjęcia tego rodzaju współpracy nie występował Teatr (...), ale Agencja (...). Jak zeznał przesłuchany w charakterze świadka S. B., to Agencja zwraca się do Teatru

z pytaniem o wolne terminy, w których możliwe jest użyczenie sceny dla realizacji wydarzeń impresaryjnych. W sytuacji, gdy Teatr terminami takimi nie dysponuje, Agencja zwraca się do innych podmiotów i organizuje imprezy w innych miejscach.

Podkreślenia wymaga, że działalność Agencji (...) nie była działalnością pozorną i nie realizowała się tylko w oparciu o pracowników Teatru (...)w G.. Jest to wieloletnia działalność o utrwalonej pozycji na rynku lokalnym i krajowym i jest realizowana na wielu płaszczyznach. Agencja (...) nie współpracuje wyłącznie z Teatrem (...) w G., także Teatr wynajmuje sceny na potrzeby wydarzeń organizowanych przez inne podmioty zewnętrzne (vide: zeznania świadka B. G. - zastępcy dyrektora Teatru (...)). Oceny istotnych okoliczności tej sprawy nie można zatem ograniczać tylko do fragmentu działalności obu podmiotów i sprowadzać do stwierdzenia, że w sprawie mamy do czynienia ze zleceniodawcą, który zatrudnia jako zleceniobiorców pracowników płatnika składek, będącego pracodawcą tych zleceniobiorców, do pracy związanej z działalnością pracodawcy. Kluczowe bowiem jest, w jakich realiach organizacyjno-prawnych te umowy były zawierane i realizowane. A te wprost wskazują

na realną i długoterminową współpracę dwóch podmiotów, z których jeden jest nadto instytucją kultury, a nie na pozorny transfer pracowników, zmierzających czy to do unikania realizacji zobowiązań publicznoprawnych, czy to do obchodzenia gwarancji pracowniczych w zakresie norm czasu pracy.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Teatr (...) w G. trafnie argumentował, że nie był bezpośrednim beneficjentem rezultatów pracy zainteresowanych, w tym P. K., świadczonych na rzecz Agencji (...). Niewątpliwie praca ta sprzyjała rentowności działalności Teatru, który uzyskiwał wynagrodzenie z tytułu wynajmu sal teatralnych. Niemniej jednak, to Agencja (...) była bezpośrednim beneficjentem pracy P. K..

Zauważyć należy, że Teatr (...), wynajmując Agencji (...) sceny, działał w ramach wyraźnie przewidzianych prawem. Przepisy art. 27 - 29 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej oraz § 15 i 16 statutu Teatru (...) w G. zezwalają na pokrywanie kosztów bieżącej działalności i zobowiązań Teatru z uzyskiwanych przychodów z najmu i dzierżawy składników majątkowych. Z omówionych już wcześniej względów, w przekonaniu Sądu Apelacyjnego, nieracjonalne i związane dużym ryzykiem materialnym byłoby przy tym wymaganie, aby Teatr udostępnił swój sprzęt oświetleniowy, dźwiękowy itd. niezbędny do realizacji jakichkolwiek wydarzeń kulturalnych i artystycznych osobom trzecim. Przymuszanie Teatru do powierzenia obsługi tego sprzętu osobom nie zatrudnionym na co dzień w Teatrze, zdaniem Sądu odwoławczego, jest całkowicie nieracjonalne, stojąc w sprzeczności z obowiązkiem dbałości Teatru o to niewątpliwie kosztowne wyposażenie.

Wskazane okoliczności, w przekonaniu Sądu Apelacyjnego w niniejszym składzie, prowadzą wprost do wniosku, że sytuacja prawna wykreowana przez Teatr (...)

w G. oraz Agencję (...) nie wpisywała się w regulację

art. 8 ust. 2a ustawy systemowej. Teatrowi (...) nie można zarzucić zamiaru naruszenia prawem ustalonych gwarancji pracowniczych, jak też zamiaru obejścia przepisów w zakresie obowiązku uiszczania składek na ubezpieczenia społeczne pracowników. Pracownicy nie byli przymuszani do pracy na rzecz Agencji (...), podejmowali zlecenia dobrowolnie i ze świadomością wykonywania pracy dodatkowej poza stałym zatrudnieniem. Wykonując dodatkową pracę kierowali się jedynie własnymi chęciami i potrzebami (praca ta realizowana była w czasie wolnym od pracy w Teatrze i związana była z otrzymaniem dodatkowego wynagrodzenia) bez względu na interes pracodawcy. W konsekwencji, mimo że P. K. niewątpliwie pracował jako Kierownik Sekcji Oświetlenia przy realizacji przedstawień Teatru (...), to nie można było przyjąć, że pracując na podstawie umowy z Agencją (...), nadal realizował w pierwszej kolejności interesy Teatru. Bezpośrednią korzyść z jego pracy odnosił bowiem zleceniodawca, dla którego efekt pracy zainteresowanego przekładał się na możliwość realizacji spektaklu i osiągnięcia z tego tytułu zysków. Korzyść Teatru (...) jaką jest otrzymanie od Agencji (...) zapłaty

za wynajem sceny i innych pomieszczeń nie wynika z pracy ubezpieczonego i innych pracowników Teatru zatrudnionych przy wystawianiu spektakli organizowanych

przez Agencję (...). Stanowi ona wyłącznie świadczenie wzajemne Agencji (...) w zamian za udostępnienie przez Teatr tychże pomieszczeń.

Na podstawie zgromadzonych w sprawie dowodów i innych bezspornych okoliczności, Sąd Apelacyjny stwierdził, że z efektów pracy ubezpieczonego nie korzystał bezpośrednio płatnik składek - Teatr (...) w G., lecz Agencja (...). W przekonaniu Sądu Apelacyjnego w sprawie nie było więc podstaw faktycznych do uznania, jakoby P. K. w ramach umowy cywilnoprawnej świadczył pracę w istocie na rzecz i w interesie Teatru, co uzasadnia ocenę, że nie zostały spełnione wszystkie przesłanki z art. 8 ust. 2a ustawy systemowej. Oznacza to, że Teatr (...)

w G. nie miał obowiązku uwzględniania w podstawie wymiaru składek P. K. wynagrodzeń osiągniętych przez niego jako zleceniobiorcy w związku z realizacją umów zawieranych z Agencją (...). Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie stoi na stanowczym stanowisku, że dla uzasadnionej kwalifikacji z art. 8 ust. 2a ustawy systemowej, konieczne jest stwierdzenie faktycznego wykonywania pracy na rzecz własnego pracodawcy przez pracownika w ramach umowy cywilnoprawnej. Nie jest natomiast wystarczający fakt pośredniego wykorzystania efektów pracy własnego pracownika pozyskanych przez podmiot trzeci, z którym ten pracownik zawarł umowę cywilnoprawną - taki stan nie wyczerpuje przesłanek art. 8 ust. 2a ustawy systemowej. Dla zastosowania art. 8 ust. 2a ustawy systemowej,

nie wystarczy stwierdzenie jakiegokolwiek powiązania pracy zleceniobiorcy osoby trzeciej z działalnością płatnika będącego pracodawcą tego zleceniobiorcy.

Na zakończenie rozważań wyjaśnić wypada motywy, jakim kierował się Sąd Apelacyjny oddalając wniosek o zwrócenie się do Sądu Najwyższego o rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego w trybie art. 390 § 1 k.p.c.

Przypomnieć można, że w piśmie zawierającym uzupełnienie zarzutów apelacji płatnik składek zwrócił uwagę na kolejność wydawania decyzji związanych z objęciem ubezpieczeniami emerytalno - rentowymi, chorobowymi i wypadkowymi. Zdaniem apelującego organ rentowy powinien w pierwszej kolejności wydać decyzję o objęciu zainteresowanego obowiązkiem ubezpieczenia społecznego u płatnika składek, a dopiero w następnej kolejności - w przypadku braku zgłoszenia przez płatnika składek deklaracji korygujących podstawę wymiaru składek, może wydać decyzję określającą wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne i ubezpieczenie zdrowotne u płatnika składek z uwzględnieniem przychodu z tytułu umowy cywilnoprawnej w podstawie wymiaru składek z tytułu umowy o pracę. Apelujący podkreślił, że w związku z wartością przedmiotu zaskarżenia w sprawie niniejszej oraz w analogicznych sprawach toczących się na skutek odwołań Teatru (...) w G. od decyzji pozwanego organu rentowego, nie będzie możliwe wniesienie skarg kasacyjnych, co przemawia za skierowaniem do Sądu Najwyższego wniosku o rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego we wskazanym powyżej zakresie.

Sąd odwoławczy nie podziela stanowiska płatnika składek. Nie dostrzega także, aby przedmiotowe zagadnienia budziło poważne wątpliwości w orzecznictwie sądowym. O wątpliwościach tych nie świadczy odosobniony wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 4 kwietnia 2013 r. (III AUa 32/13, LEX nr 1306039).

Odwołując się do rozważań Sądu Apelacyjnego w Łodzi poczynionych w uzasadnieniu wyroku z 15 grudnia 2015 r. (III AUa 1098/15, LEX nr 1979422), które Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie w pełni podziela, stwierdzić należy, że w przypadkach takich jak rozpatrywani zainteresowani podlegają ubezpieczeniom z tytułu pracowniczego w ujęciu szerokim, a kwestią sporną jest wysokość podstawy wymiaru składek. Zgodnie z art. 83 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, Zakład wydaje decyzje w zakresie indywidualnych spraw dotyczących w szczególności: zgłaszania do ubezpieczeń społecznych, przebiegu ubezpieczeń, ustalania wymiaru składek i ich poboru, a także umarzania należności z tytułu składek; ustalania wymiaru składek na Fundusz Emerytur Pomostowych i ich poboru, a także umarzania należności z tytułu tych składek. Jest zatem uprawniony w decyzji określić, że dana osoba podlega ubezpieczeniom społecznym z danego tytułu, a płatnikiem jest określony podmiot, jaka jest podstawa wymiaru składki i przez to jaka jest jej wysokość. Co więcej, art. 83 powołanej ustawy nie wyklucza wydania jednej decyzji przesądzającej wielość kwestii. Zawiera ona wtedy kilka elementów, z których każdy podlega badaniu w postępowaniu odwoławczym.

Treść zaskarżonej decyzji, a w szczególności jej uzasadnienie, nie pozostawia wątpliwości, że organ rentowy stwierdził, iż zainteresowanego należy traktować jako pracownika odwołującego się Teatru (...)w G. także gdy chodzi o wykonywaną przez nich pracę na podstawie umów cywilnoprawnych zawartych z Agencją (...), a w takiej sytuacji uzyskiwane wynagrodzenie doliczyć trzeba do podstawy wymiaru, jako wynagrodzenie równorzędne z pensją pracownika. Wskazywanie przez apelującego płatnika składek na konieczność wstępnego przesądzenia, na podstawie jakiego tytułu zainteresowany podlega ubezpieczeniom, jest o tyle nieuprawnione, że ustawa systemowa nakazuje traktowanie osoby, która w ramach umowy cywilnoprawnej wykonuje pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy, za pracownika, a uzyskany stąd przychód nakazuje uwzględniać przy wyliczaniu podstawy wymiaru składek. Taki pracownik jest już zgłoszony do ubezpieczeń społecznych właśnie z tytułu zatrudnienia pracowniczego.

Umowy cywilnoprawne wymienione w art. 8 ust. 2a ustawy systemowej (także w jej

art. 9 ust. 1) nie stanowią samodzielnych tytułów obowiązkowego podlegania ubezpieczeniom społecznym pracownika. W takiej sytuacji nie dochodzi również do zbiegu tytułów ubezpieczenia społecznego w rozumieniu art. 9 tej ustawy. W warunkach wykreowania przez ustawę szerokiego pojęcia pracownika zaskarżone decyzje wskazują tylko, bez potrzeby ustalania tytułu ubezpieczeń, który podmiot jest płatnikiem składek i jaka jest prawidłowa podstawa wymiaru składek, zaś do wymierzania, pobierania składek

na ubezpieczenie zdrowotne i prowadzenia rozliczeń z płatnikami składek właściwy jest Zakład Ubezpieczeń Społecznych (art. 109 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r.

o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych - tekst jedn.:

Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027 ze zm.).

W takiej sytuacji decyzja określająca podstawę wymiaru z uwzględnieniem owego "dodatkowego" wynagrodzenia jest skomponowana właściwie i zawiera wszelkie elementy potrzebne do jej kontroli. Oczywistym jest przy tym, że w pierw zbadaniu będzie podlegała zasadność zastosowania w sprawie art. 8 ust. 2a ustawy systemowej, a następnie prawidłowość ustalenia wysokości podstawy wymiaru składek. Zwiększenie wymiaru składek w ramach tego samego tytułu podlegania ubezpieczeniom społecznym nie stanowi samodzielnej podstawy do objęcia obowiązkiem ubezpieczeń społecznych. Nie ma zatem potrzeby wydawania w tym zakresie odrębnych decyzji.

Przedstawione powyżej stanowisko należy uznać za utrwalone w judykaturze

(por. wyrok Sądu Najwyższego z 23 maja 2014 r., II UK 445/13, LEX nr 1475168; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 15 grudnia 2015 r., III AUa 1322/15, LEX

nr 1998954; wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z 27 października 2016 r., III AUa 186/16, LEX nr 2157723). W konsekwencji Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw

do wystąpienia do Sądu Najwyższego z wnioskiem o rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego.

Mając na uwadze omówione powyżej argumenty, działając na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w punkcie I i ustalił, że Teatr (...)

w G. nie ma obowiązku uwzględnić w podstawie wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe i zdrowotne pracownika P. K. przychodu uzyskanego z tytułu wykonania umów o dzieło zawartych z Agencją (...) s.c. w G. (1), wymienionych w zaskarżonej w sprawie decyzji z 11 sierpnia 2017 r. w latach 2013 i 2014 - jak w punkcie I wyroku.

W punkcie II wyroku, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. Sąd Apelacyjny zmienił punkt II zaskarżonego wyroku i zasądził od pozwanego organu na rzecz Teatru (...)

w G. kwotę 675 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za pierwszą instancję. O kosztach procesu Sąd drugiej instancji orzekł przy zastosowaniu art. 98, art. 99, art., 108 § 1 zd. 1 k.p.c. w związku z § 2 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości

z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

W punkcie III wyroku Sąd Apelacyjny zasądził od pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. (1) na rzecz Teatru (...)

w G. na podstawie art. 98, art. 99, art., 108 § 1 zd. 1 k.p.c. w związku z § 2 pkt. 3 oraz § 10 ust. 1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r.

w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz w związku z art. 36 ustawy z dnia

28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (j.t. Dz. U. z 2019 r., poz. 785 ze zm.) kwotę 675,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie apelacyjne oraz kwotę 30 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych.

W punkcie IV wyroku Sąd Apelacyjny umorzył postępowanie zażaleniowe

na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c., mając na uwadze, że wobec zmiany wyroku i będącej tego konsekwencją zmiany postanowienia o kosztach postępowania pierwszoinstancyjnego wydanie postanowienia na skutek wniesionego przez organ zażalenia stało się zbędne.

Kosztami umorzonego postępowania zażaleniowego Sąd Apelacyjny obciążył w punkcie V wyroku pozwany organ rentowy w oparciu o art. 98, art. 99, art. 108 § 1 zd. 1 k.p.c. w związku z § 2 pkt. 2 oraz § 10 ust. 2 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSO del. Beata Golba - Kilian SSA Grażyna Czyżak SSA Daria Stanek